

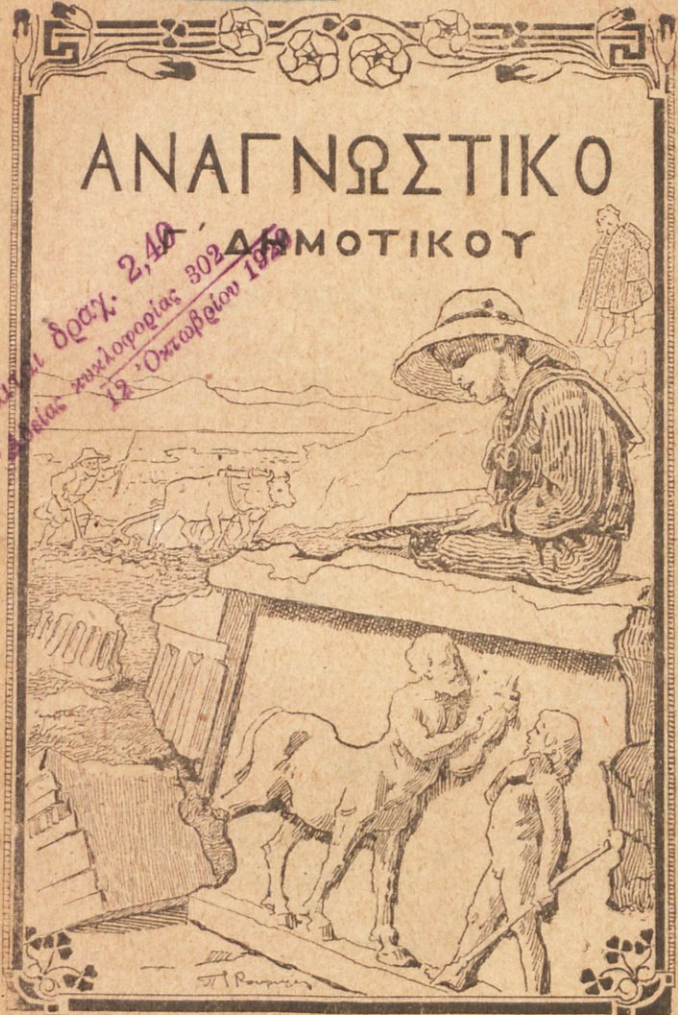
E 285

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ ΚΑΙ ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Τιμή πωλ. δόσχ. 2,40
Ποσ. παχλοφορίας 302
12 'Οκτωβρίου 1920

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΩ. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ — ΑΘΗΝΑΙ 1920

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

12. Ομοσπονδία Τ.Π.
1947-48
1947-48

12. Ομοσπονδία Τ.Π.
1947-48
1947-48

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ ΚΑΙ ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Έγκριτ. απόφ. αριθ. $\frac{40120}{25-10-18}$ και $\frac{45546}{5-11-18}$

ΕΚΔ. Γ'

Πιμάται δραχ: 2,40
Αθήνας κυκλοφορίας 802
11 Ιανουαρίου 1920

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1920

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου καὶ τὰς
ὑπογραφὰς τῶν συγγραφέων.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΑΥΓΗΣ", ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Ἀριθ. } Πρωτ. 40120
 } Διεκπ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1919.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς

τὸν κ. Ἐπ. Παπαμιχαήλ,

συγγραφεὴ διδακτικῶν βιβλίων.

Γνωστὸν ποιούμεν ὑμῖν, ὅτι δι' ἡμετέρας πράξεως τῇ 7 Ἰστα-
μένου μηνὸς ἐκδοθείσης καὶ τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθείσης ἐν
τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 75 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνε-
κρίθη ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1918—1919 καὶ ἐφεξῆς τὸ ἐν χει-
ρογράφῳ πρὸς κρίσιν ὑποβληθὲν ὑφ' ὑμῶν *ἀναγνωστικὸν βιβλίον*
πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Γ' τάξεως τῶν δημοτικῶν scho-
λείων μετὰ τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βιβλίου
συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου.

Ὁ Υπουργὸς
ΔΗΜ. ΔΙΓΚΑΣ

Π. Ζαγανιάρης

Ἀριθ. { Πρωτ. 45546
Διεκπ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Νοεμβρίου 1918.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς

τὸν κ. Ἐπ. Παπαμιχαήλ,
συγγραφεὴ διδακτικῶν βιβλίων.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ὑπ' ἀριθ. 222 πράξιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς 29 Ὀκτωβρίου ἔνεστ. ἔτους ἐγκρίνομεν τὴν ὑμετέραν αἴτησιν, ὅπως τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 40120 ἔ. ἔτους ἀποφάσεως ἡμῶν ἐγκριθὲν ἀναγνωστικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Γ' τάξεως τῶν δημοτικῶν σχολείων φέρῃ τὸν τίτλον «ἀναγνωστικὸν τῆς Γ' τοῦ δημοτικοῦ ὑπὸ **Ἀ. Καρκαθίτσα** καὶ **Ἐπ. Παπαμιχαήλ**».

Ὁ Ὑπουργὸς
ΔΗΜ. ΔΙΓΚΑΣ

Π. Ζαγανιάρης

1. Τὸ Φθινόπωρο.

Τὸ Φθινόπωρο δὲ συμφωνεῖ διόλου στὴ ζωγραφικὴ μὲ τὸ Καλοκαίρι. Ὅταν φτάσῃ στὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ ἴδη ὄλα πράσινα, στέκει καὶ συλλογίζεται :

«Μὰ τί μανία ἔχει αὐτὸ τὸ καλοκαίρι μὲ τὸ πράσινο! Θαρρῶ πὼς ἂν ἔβαζε καὶ λιγάκι κίτρινο θὰ ἦταν καλύτερα».

Καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ν' ἀνακατώνῃ τὰ δυὸ χρώματα, νὰ φτιάχνῃ χίλιες δυὸ κίτρινοπράσινες βαφές καὶ νὰ βάφῃ τὰ φύλλα τῶν δέντρων.

Ἐπειτα τὸ Φθινόπωρο κατεβαίνει στὰ περιβόλια καὶ στ' ἀμπέλια, τὰ βλέπει ὄλα καταπράσινα καὶ λέει :

«Καλὲ αὐτὸ τὸ Καλοκαίρι τὸ παρακάνει! Πράσινα τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποὶ ὡς καὶ τὰ σταφύλια πράσινα! Νομίζω πὼς δὲ νιώθει καθόλου ἀπὸ ζωγραφικὴ».

Καὶ ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ βάφῃ τὰ σταφύλια μὲ διάφορα χρώματα.

Τὰ μῆλα ἰ' ἀφήνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ πράσινα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ τὰ χρωματίζει κίτρινα· καὶ στὸ κίτρινο ἀπάνω βάζει λίγο κόκκινο ἀπαλὸ.

Τὰ δαμάσκηνα τὰ βάφει ἄλλα κατακίτρινα καὶ ἄλλα μαυρογάλαζα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ στὶς ἐλιές.

Τὰ ροδάκινα τὰ βάφει ἄλλα μὲ χρυσαφὶ καὶ ἄλλα μὲ τρία διαφορετικὰ χρώματα· καὶ γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ ἀπαλὰ τὰ χρώματά τους, κάνει λεπτὸ καὶ μαλακὸ τὸ χνούδι τους.

Τὰ κυδώνια καὶ τὰ λεμόνια τὰ βάφει ἀπὸ λίγο κάθε ἡμέρα, ὥσπου νὰ γίνουν κίτρινα σὰν κεχρὶμπάρι.

Μὰ γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὄλο τὸ πράσινο χρῶμα τοῦ καλοκαιριοῦ δὲν προφταίνει, γιὰτὶ ἔρχεται ἡ ὥρα του νὰ φύγῃ.

«Κρίμα!» λέει. «Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὰ ζωγραφίσω ὄλα. Ἄς εἶναι ὅσα προφτάσω, καὶ τ' ἄλλα τ' ἀφήνω νὰ τὰ χρωματίσῃ ὁ ἀδερφός μου ὁ Χειμῶνας. Μὰ ἐκεῖνος πάλι ἔχει μανία μὲ τὸ ἄσπρο. Ἀπλώνει κίτασπρα σεντόνια παντοῦ, στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κήμπους, στολίζει τὰ δέντρα μὲ μπαμπακένιες φουντίτσες καὶ χτίζει παλάτια ἀπὸ κρύσταλλα».

Ὅσοσο ὁ Χειμῶνας ἀποτελειώνει τὸ βράψιμο τῶν λεμονιών, μαυρίζει τίς ἐλιές, χρυσώνει καὶ βερνικώνει τὰ πορτοκάλια καὶ κάνει τὰ κούμαρα σὰν αἷμα.

Τὸ Φθινόπωρο δὲν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ Καλοκαίρι μόνο στὴν τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, μὰ καταλαβαίνει καὶ πὺδ πολὺ ἀπὸ γεύση. Στὸ Καλοκαίρι ἀρέσει πολὺ τὸ ξινὸ καὶ τὸ στυφὸ. Ἄλλὰ τὸ Φθινόπωρο τὰ θέλει ὄλα γλυκά, ζουμερὰ καὶ μοσκοβολημένα.

Καλοκαρδισμένο ὕστερα κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν στὰ χωριά καὶ στὶς πολιτείες, καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους :

«Ἴδέτε τί ὁμορφα χρωματισμένα εἶναι τώρα τὰ περιβόλια καὶ τ' ἀμπέλια! Δοκιμάσετε τοὺς καρπούς μου καὶ πέστε τὴν ἀλήθεια : Ποιὸς ἔχει καλύτερο γούστο; Τὸ Καλοκαίρι ἢ τὸ Φθινόπωρο;»

2. Στὸ ξένο ἀμπέλι.

Μιά φορὰ δυὸ ἀδερφάκια, ὁ Φῶτος καὶ ἡ Διαμάντω, πήγαιναν μὲ τὴν παπποῦ στὸ ἀμπέλι τους γιὰ νὰ κόψουν σταφύλια. Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν εἶδαν ἓνα παιδί νὰ κόβῃ σταφύλια στὸ ἀμπέλι, ποὺ γειτόνευε μὲ τὸ δικό του. Ἐκοβε ἀσυλλόγιστα ὅποια σταφύλια ἔβρισκε μπροστά του, τὰ δοκίμαζε, καὶ ἂν ἦταν ξινά, τὰ πετοῦσε καταγῆς καὶ τὰ πατοῦσε ὅσα ἦταν γλυκά τὰ ἔβαζε στὸ καλάθι του.

Ὅμως ἐκεῖνα χόρευαν δλόγυρα,
τρελά, ξεμυαλισμένα καὶ χαρούμενα
κι ἔλεγαν καὶ στὸ δέντρο περιπαίζοντας :
«Τὰ λόγια σου μὴ χάνεις, δέ σ' ἀκοῦμε πιά».
Κι ἀγάλια λίγο λίγο ἀπομακρύνονταν
καὶ χόρταιναν χορό. Μὰ ὅταν βράδευσε
τὰ πῆρε ὁ φόβος κι εἶπαν τοῦ τρελοβοριά :
«Βοριά, νὰ ζήσης, φέρε μας στὴ μάνα μας».
— «Πῶς εἶπατε ; στὴ μάνα σας, χὰ χὰ, χὰ χὰ !
Γιατί, παρακαλῶ, θέλτε τὴ μάνα σας ;
δὲν ἔχει τόπο χάμω νὰ πλαγιάσετε ;»
καὶ τ' ἄφησε νὰ πέσουν ὅλα καταγῆς·
κι ἦρθε ὁ βαρὺς χειμῶνας τρεμογόνατος
κι ἄρχισαν νὰ κρυώνουν, νὰ παγώνουνε.
Κι ὁ γέρος ὁ χειμῶνας τὰ λυπήθηκε,
μὲ τὴ χιονάτη κάπα του τὰ σκέπασε.

Β. Ἡ μάνα.

Ἀπὸ τὰ ξένα ἓνας νιὸς χαρούμενος γυρίζει.
Χρόνους καὶ χρόνους ἔλειπε στὴ μαύρη ξενιτιά,
κι ἄλλαξε τόσο πὺν κανεῖς, κανεῖς δὲν τὸν γνωρίζει·
κι οὔτε κανεῖς τὸν δέχεται μὲ φιλικὴ ματιά.

Περνοῦν οἱ φίλοι του οἱ παλιοί, περνοῦν καὶ οἱ γειτόνοι,
πὺν τὸν ἐπρωτογνώρισαν ἀπὸ μικρὸ παιδί·
ὅλοι γιὰ ξένο τὸν θαρροῦν. Τὸν ἄλλαξαν οἱ χρόνοι
κι ἔγιν' ἀγνώριστος. Κανεῖς δὲ στρέφει νὰ τὸν δῆ.

Καὶ μόνον ἡ μητέρα του, σὰν πρόβαλε ἀπὸ πέρα,
«παιδί μου, καλῶς ὤρισες !» τοῦ φώναξε ἡ γριά.
Ἀκόμα πρὶν τὸν καλοδῆ τὸν γνώρισε ἡ μητέρα
γιατὶ τὸν εἶδ' ἡ ἀγάπη της, πὺν βλέπει μακριά.

6. Ὁ Φαέθοντας.

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ ζοῦσε στοὺς κάμπους τῆς πατρίδας μας μιὰ νεράιδα ποὺ τὴν ἔλεγαν Κλυμένη. Αὐτὴ ἦταν γυναίκα τοῦ Ἡλίου κι εἶχε ἕνα πολὺ ὁμορφο παιδὶ μὲ δλόχρυσα μαλλιά, καὶ τὸ ἔλεγαν Φαέθοντα. Κάθε μέρα τὸ ἔλουζε τὸ χτένιζε καὶ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὸν πατέρα του ἱστορίες, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ παραμῦθια. Καὶ κάθε πρωί, ὅταν ἔβγαινε ὁ ἥλιος ἄρχιζε :

«Νὰ τώρα ὁ πύρινος πατέρας σου, ζεῦει τὰ πύρινα τ' ἄλογα στὴν πύρινη τὴν ἄμαξα, γιὰ νὰ κάμη τὸ πύρινο ταξίδι του».

Ὁ Φαέθοντας ἄκουε αὐτὰ καὶ περηφανεύτηκε πολὺ. Στὰ παιχνίδια του ὄλο μιλοῦσε μὲ τοὺς συντρόφους του γιὰ τὴ μεγάλη του γενιά. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τὸν περιγελοῦσαν.

«Σὲ γελαῖ ἡ μητέρα σου καὶ σὺ τὸ πιστεύεις;» τοῦ ἔλεγαν.

«Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Ἡλίου, δεῖξε μας σημάδι».

Ὁ Φαέθοντας πήγαινε τότε στὴν νεράιδα μάνα του καὶ τῆς ἔλεγε ὀλοένχ :

«Ἄν εἶναι ἀλήθεια, μάνα, πὼς εἶμαι γιὸς τοῦ Ἡλίου, δεῖξε μου σημάδι».

Ἐκεῖνη γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της καὶ τοῦ ἔλεγε :

«Τί καλύτερο σημάδι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου θέλεις, παιδί μου; Δὲ βλέπεις ποὺ λάμπεις σὰν ἀκτῖνα του;»

Ὁ νέος φώναζε τότε στοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ :

«Τί καλύτερο σημάδι θέλετε ἀπὸ μένα; Δὲ βλέπετε ποὺ λάμπω σὰν ἀκτῖνα του;»

Ἐκεῖνοι πάλι δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν καὶ τὸν περίπαιζαν τοῦ ξανάλεγαν μὲ πείσμα :

«Θέλομε σημάδι! δεῖξε μας σημάδι!»

Ἐπὸ τὰ πολλὰ δὲ βάσταξε ὁ Φαέθοντας· πάει καὶ λείει τῆς νεράιδας :

« Μάνα, θέλω σημάδι ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Δεῖξε μου τὸ δρόμο νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ ».

— « Ἄφου σου τὸ λείει ἡ μητέρα σου, δὲν τὸ πιστεύεις ; »

— « Πιστεύω καὶ παραπιστεύω μὰ θέλω νὰ πιστέψῃ κι ὁ κόσμος. Τί ἀξίζει νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ μοναχός μου ! »

— « Καλὰ, παιδί μου· ἀφου τὸ θέλεις πήγαινε » εἶπε ἡ νεράιδα πικραμένη· « μὰ κοίταξε νὰ μὴν πάθῃς τίποτα κακό. Πάρε τὸ δρόμο ποῦ πάει ἴσια στὴν ἀνατολή. Ἄμα φτάσης σὴν ἄκρη τ' οὐρανοῦ, θὰ ἴδῃς κάτι ψηλὸς δόλοχρυσες κολόνες, ποῦ βαστοῦν ἀπάνω τους ἕνα παλάτι. Ἐκεῖνο εἶναι τὸ παλάτι τοῦ πατέρα σου. Φεγγοβολοῦν οἱ ἀσημένιες πόρτες του. Ἐκεῖ ὁ θεὸς Ἡφαιστος, ὁ ξακουσμένος τεχνίτης, σκόλισε τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ κάλλη τους ».

Κίνησε ὁ Φαέθοντας· δρόμο παίρνει δρόμο ἀφήνει, ἔφτασε μὴν φορὰ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του. Κοιτάζει, τί νὰ ἴδῃ ; Ὁ Ἥλιος καθόταν στὸ διαμαντένιο θρόνο του, ντυμένος φόρεμα κόκκινο σὰν τὴ φλόγα, κεντημένο μὲ σμαράγδια. Φοροῦσε στὸ κεφάλι ἕνα στεφάνι τόσο λαμπρό, ποῦ ἀδύνατο νὰ τὸ ἀντικρίσῃ ἀνθρώπου μάτι. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ καθόταν ἡ Ἡμέρα καὶ οἱ Μῆνες, ὁ Χρόνος καὶ οἱ Αἰῶνες. Πίσω του ἔστεκαν ἡ Ἄνοιξη στεφανωμένη μὲ λουλουδία, καὶ τ' ἀδέρφια τῆς· τὸ Καλοκαίρι ἰδρωμένο, μὲ στεφάνι ἀπὸ στάχυα στὸ κεφάλι· τὸ Φθινόπωρο, φορτωμένο μὲ γλυκοχυμούς καρπούς, καὶ ὁ γερο-Χειμῶνας, μὲ κάτασπρα μαλλιά καὶ γένια γεμάτα κρύσταλλα.

Ἐπὸ μακριὰ στάθῃκε ὁ Φαέθοντας καὶ ἔβαλε τὸ χέρι στὰ μάτια του, γιατί θάμπωσε τὸ φῶς του.

Ὁ Φαίθοντας.

Ὁ Ἥλιος γνώρισε τὸ παιδί του. Ἐκρυψε ἀμέσως τὸ λαμπρὸ στεφάνι του καὶ τὸ ἔκραξε κοντά του.

«Πές μου, παιδί μου, πῶς ἦρθες ἐδῶ;» τὸν ἐρώτησε. Καὶ τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά.

— «Παιδί σου μὲ λές καὶ τὸ πιστεύω» ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Φαέθοντας· «μὰ θέλω νὰ τὸ πιστέψῃ κι ὁ κόσμος. Γι' αὐτὸ ἦρθα· νὰ μοῦ δώσης σημάδι, πού νὰ τὸ ἴδουν ὄλοι καὶ νὰ μὴν ξαναμιλήσουν».

— «Σὰν τί σημάδι θέλεις;» ἐρώτησε ὁ Ἥλιος.

— «Κάμε ὄρκο».

— «Τί ὄρκο;»

— «Πῶς θὰ μοῦ δώσης ὅ τι σοῦ ζητήσω».

— «Νόστιμος εἶσαι» εἶπε ὁ Ἥλιος γελώντας μὲ τὴν πονηρία τοῦ παιδιοῦ του. «Ὅρκίζομαι στὰ μαῦρα νερά τῆς Στύγας».

Χωρὶς νὰ προσέξῃ ὠρκίστηκε ὁ Ἥλιος. Γιατί αὐτὸς ὁ ὄρκος ἦταν φοβερὸς καὶ στοὺς θεοὺς ἀκόμη. Ὅποιος θεὸς τὸν πατοῦσε θὰ ἔμενε ὀλόκληρο χρόνο σὰν πεθαμένος, καὶ ἄλλα ἔννια χρόνια δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πηγαίνει μὲ τοὺς ἄλλους θεοὺς. Γιὰ τοῦτο ὁ Φαέθοντας χάρηκε πού τὸν ἄκουσε, καὶ λέει ἀμέσως στὸν πατέρα του: «Δῶσε μου τὴν ἄμαξά σου, νὰ τὴν ὀδηγήσω μιὰ ἡμέρα στὸν οὐρανό».

— «Μή, παιδί μου, μὴ ζητᾶς τέτοιο πρᾶμα!» εἶπε τρομαγμένος ὁ Ἥλιος. «Ζήτησε ὅ τι ἄλλο θέλεις. Πῶς, ἄνθρωπος ἐσύ, θὰ κάμῃς ἐκεῖνο, πού δειλιάζει νὰ τὸ κάμῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δίας; Μπορεῖς ἐσύ νὰ σταθῆς στὴ μέση τ' οὐρανοῦ τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ κι ἐγώ, ὅταν φτάνω ἐκεῖ, ζαλιζομαι καὶ τὰ χάνω! Ἐπειτα γιὰ νὰ γυρίσης πίσω ἐδῶ, ὁ δρόμος εἶναι τόσο κατηφοριαστός, πού καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα τρέμει νὰ μὴν γκρεμιστῶ. Ἀφήνω τ' ἄγριχ θηρία τ' οὐρανοῦ, τὸ Λιοντάρι, τὸ Σκορπιὸ καὶ τὸν Καρκῖνο, πού παραμονεύουν νὰ μὲ ἀρπάξουν

μέ ὄλη τὴν ἄμαξιν. Ἐγὼ ξέρω πῶς τοὺς ξεφεύγω! Ἄλλαξε γνώμη, παιδί μου».

— «Ὅχι! Ὁρκίστηκες. Μόνο ἔτσι θὰ με πιστέψη ὁ κόσμος γιὰ παιδί σου».

— «Καὶ τί σὲ μέλει γιὰ τὸν κόσμο; Γιὰ τὸν κόσμο ζῆς;» ἐρώτησε ὁ Ἥλιος με ἀπορία. «Φτάνει μόνος του κανεὶς νὰ ξέρη τὴν ἀξία του καὶ τὴ γενιά του».

— «Ὅχι, τὸ θέλω! μοῦ τ' ὀρκίστηκες!» ἐπιμένει ὁ Φαέθοντας».

Τί νὰ κάμη ὁ Ἥλιος ποὺ δέθηκε με τὸν ὄρκο; Παίρνει τὸ παιδί του καὶ τὸ φέρνει μπροστὰ στὴν ἄμαξά του.

Ἄπὸ καθαρὸ χρυσάφι ἦταν ὁ ἄξονας, τὸ τιμόνι καὶ ὁ γυρὸς τῶν τροχῶν. Ἀργυρῆς οἱ ἀκτῖνες, καὶ στὸ ζυγὸ χρυσοκόλλητα πετράδια ἔχυναν λαμπρὸ φῶς.

Ἐκεῖ ποὺ θαύμαζε ὁ Φαέθοντας τὴν ἄμαξα, ἡ ροδοδάχτυλη Αὐγή, ἡ ἀδερφή τοῦ Ἥλιου, ἀνοίξε τίς πύλες τῆς Ἀνατολῆς. Ἀμέσως πετάχτηκε ὁ γιὸς τῆς, ὁ Αὐγερινός, με μιὰ λαμπάδα στὸ χέρι νὰ κυνηγήσῃ τ' ἀστέρια. Ἐνα ἕνα τρεμόσβηναν καὶ χάνονταν μπροστὰ του τ' ἀστέρια. Χάθηκε καὶ τὸ Φεγγάρι ὥσπου τελευταία χάθηκε κι ὁ ἴδιος ὁ Αὐγερινός.

Ἄμα εἶδε ὁ Ἥλιος τὰ ρόδα τῆς ἀδερφῆς του νὰ ροδοδάφουν τὸν κόσμο, πρόσταξε τίς ξανθομαλοῦσες τίς Ὁρεὲς νὰ φέρουν τ' ἄλογα.

Τέσσερα ἦταν τ' ἄλογα, τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, χορτασμένα ἀπὸ τὴν ἀμβροσία ποὺ ἔτρωγαν ὄλη τὴ νύχτα. Καθὼς τὰ ἔξεψαν στὴν ἄμαξα, πέταξαν τὰ ρουθούνια τοὺς φλόγες. Ἀβάσταγα ἀντιπάτησαν τὸν ἀέρα καὶ βρόντησαν τὰ χρυσὰ χαλινάρια. Ὁ Ἥλιος ἄλειψε τὸ παιδί του με ἕνα θεϊκὸ λάδι, γιὰ νὰ μὴν τὸ κάψουν οἱ φλόγες, τοῦ ἔβαλε στὸ κεφάλι τὸ στεφάνι με τίς χρυσῆς ἀκτῖνες καὶ τοῦ εἶπε ἀνήσυχος:

«Κράτα καλά, παιδί μου, τὰ χαλινάρια. Μὴν κεντᾶς πολὺ

τ' ἄλογα, καὶ πάρε τὸ δρόμο πού ἄναιξα ἐγὼ τόσα χρόνια. Πρόσεξε μὴν ἀνεβῆς ψηλά, γιατί θά κάψης τὸν οὐρανό· μήτε πάλι πολὺ χαμηλά νὰ κατεβῆς, γιατί θά κάψης τὴ γῆ. Μὰ γιὰ τελευταία φορά, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, ἄφησέ με νὰ ὀδηγήσω ἐγὼ τὴν ἄμαξα».

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὁ φαντασμένος ὁ γιός του! Ἄρπάζει τὰ χαλινάρια, χτυπᾷ τ' ἄλογα καὶ μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ἀποχαιρετᾷ τὸν πατέρα του.

Χύνονται τ' ἄλογα καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα χλιμιντρίσματα. Ρόδισαν ἓνα μὲ τὸ ἄλλο τὰ ψηλά κορφοβούνια, καὶ ἡ καταχνιὰ σηκώθηκε ἀπὸ τοὺς κάμπους, σὰν πουπουλένιο νυχτικὸ σέπασμα τῆς γῆς. Ὅσο ἦταν πρῶτ', ὁ Φαέθοντας ἐβλεπε κάτω τὶς πολιτεῖες, τὰ ποτάμια, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους γεμάτος χαρά.

Ἄκουε τὴ βοή πού ἔκανε ὁ κόσμος στὸ ξύπνημά του, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ πετούμενα, καὶ φαντάστηκε πῶς τὸν εἶχαν γνωρίσει καὶ τὸν ἐδοξολογοῦσαν. Τὸ μόνο πού κοίταζε ἦταν πῶς νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς παλιοὺς συντρόφους του καὶ νὰ τοὺς φωνάξῃ ἀπὸ ψηλά: «Μὲ βλέπετε; τί θά πῆτε τώρα; Εἰμαι ἢ ὄχι γιὸς τοῦ Ἥλιου;»

Ὅταν ἔμωε τ' ἄλογα τὸν ἀνέβασαν ἐκεῖ πού πετοῦν οἱ ἀετοί, ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ πατέρα του, μὰ ἦταν ἄργά. Ἐκλείσει τὰ μάτια του νὰ μὴ βλέπῃ τὸ χάος.

Τ' ἄλογα, καθὼς ἔνωσαν ἔτσι, πῆραν δρόμο σὰ φρενιασμένα. Ἄλιμνο τώρα στὸν κόσμο! Πότε ἡ ἄμαξα ζύγωνε στὸν οὐρανό, καὶ τότε χιόνιζε καὶ πάγωνε στὴ γῆ. Πότε χαμήλωνε πολὺ καὶ ἔκανε τόσο ζέστη, πού ἔσκαζαν οἱ ἄνθρωποι. Στέρεφαν οἱ πηγές καὶ κήνηκαν τὰ λουλούδια. Τὰ πετροβούνια ἔγιναν σκόνη. Χόχλαζε ἡ θάλασσα, καὶ τὰ ψάρια, ἄλλα ἔσκασαν καὶ γέμισαν τὶς ἀκρογιαλιές, καὶ ἄλλα τρύπω-

σαν στο βυθό για να σωθούν. Οί φώκες, που δὲν μποροῦν νὰ μείνουν πολὺ βαθιά, ἔσκασαν κι αὐτές. Καὶ ὁ ἕλιος ὁ Ποσειδῶνας, ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, δὲν τολμοῦσε νὰ βγάλη τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ βασιλείο του. Στὴν Ἀφρικὴ πλησίασε τόσο πολὺ τὸ ἀμάξι, ποὺ ἔκαψε κάμπους ἀπέραντους· ἐκεῖ τώρα εἶναι οἱ φλογισμένες ἐρημιές. Ὅλη ἡ γῆ κινδύνευε νὰ κατακαῆ. Καθὼς εἶδε ἔτσι ἡ θεὰ ἡ Γαῖα, ἡ προστάτισσά της, παρακάλεσε τὸ Δία νὰ προλάβη τὸ κακό. Παίρνει τότε ὁ Δίας ἓνα δυνατὸ ἀστροπελέκι καὶ τὸ τινάζει στὸ κεφάλι τοῦ Φαέθοντα.

Ἐπese ἀτραποκαμένος ὁ φαντασμένος ἀμαξηλάτης. Τρέχουν οἱ νεράιδες μὲ τὴν ὁμορφὴ Κλυμένη στὴ μέση, σκίζουσι τὰ πέπλα τους καὶ ἀρχίζουν τὰ μοιρολόγια. Οἱ τρεῖς ἀδερφές του τόσο ἦταν ἀπαρηγόρητες, ποὺ οἱ θεοὶ τὶς λυπήθηκαν καὶ τὶς ἔκαναν ἀργυρόφυλλες λεῦκες. Τὰ δάκρυά τους τὰ ἔκαμαν καθαρὸ κεχριμπάρι.

Ἐφτασε καὶ ὁ φίλος του ὁ Κύκνος, μάζεψε ἓνα ἓνα τὰ κομμάτια καὶ τὰ ἔθαψε. Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ ἀγάπη του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔρχεται κάθε ἡμέρα καὶ νὰ βουᾶ στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ βρῆ τίποτα ἀπὸ τὸ φίλο του. Οἱ θεοὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψουν τὸν ἔκαναν πουλί. Μὰ καὶ πουλί ὁ κύκνος δὲν πᾶνει ὡς τώρα νὰ χώνη τὸ κεφάλι στὰ νερὰ καὶ νὰ γυρεύη τὰ λείψανα τοῦ Φαέθοντα.

Υ. Ὁ Περσεὺς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα.

Σ' ἓνα νησί βασίλευαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δύο ἀδέρφια. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσαν μαζὶ στὴν ἀκροθαλασσιά, εἶδαν ἓνα παράξενο πρᾶμα, ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ κανένα πλοῖο. Ὅταν ἤρθε πρὸς κοντὰ πρόσταξαν τοὺς δούλους καὶ τὸ τράβηξαν ἔξω.

Ήταν μιὰ μεγάλη σκάφη, κλεισμένη ἀπ' ὄλες τὶς μεριές. Τὴν ἄνοιξαν καὶ βλέπουν μέσα μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ γυναῖκα, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά της ἓνα ἀγοράκι.

«Ποιὰ εἶσαι καὶ τί γυρεύεις ; » τὴ ρώτησαν μὲ ἀπορία.

— «Δανάη μὲ λένε» ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα μὲ δάκρυα στὰ μάτια· «ὁ πατέρας μου φοβήθηκε μὴν τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο ὁ γιός μου, καὶ μᾶς ἔκλεισε σ' αὐτὴ τὴ σκάφη· οἱ δοῦλοι του μᾶς ἔρριξαν στὴ θάλασσα γιὰ νὰ χαθοῦμε».

Οἱ δύο ἀδερφοὶ πῆραν τὴ Δανάη καὶ τὸ παιδί της στὸ παλάτι τους. Ὁ μεγαλύτερος ὅταν τὴν εἶδε πῶς ἦταν εὐγενικὰ κι ὠραία, ζήτησε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

«Δέχομαι, βασιλιά» εἶπε ἡ Δανάη, «νὰ γίνω γυναῖκα σου, ἂν μοῦ ὀρκιστῆς πῶς θ' ἀγαπᾶς τὸν Περσέα μου σὰν παιδί σου».

Ἐκεῖνος ὀρκίστηκε πρόθυμα. Ἔτσι πῆρε τὴ Δανάη γυναῖκα του.

Ὁ Περσέας, ὅσο μεγάλωνε, γινόταν ἀτρόμητο κι ἔξυπνο παλικάρι.

Μιὰ μέρᾳ εἶπε στὴ μητέρα του καὶ στὸ μητριό του, τὸ βασιλεῖα :

«Δὲ μ' ἀρέσει νὰ κάθωμι ἐδῶ χωρὶς νὰ κάνω τίποτα. Θέλω νὰ πῶ μακριά, νὰ παλέψω, νὰ νικήσω καὶ νὰ δοξαστῶ».

Ὁ βασιλεὺς τοῦ διηγῆθηκε γιὰ κάποιους τόπους μακρινοὺς, ποὺ κατοικοῦσαν τέρατα τρομερὰ καὶ γίγαντες ἀνίκητοι· αὐτοὶ τυραννοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ρήμαζαν τὶς πολιτείες. Μὰ ὁ Περσέας τὰ ἔβρισκε ὅλα ἀσύμαντα.

«Τότε» λέει ὁ βασιλεὺς, «δὲ μένει παρὰ νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὶς Γοργόνες»· καὶ τοῦ διηγῆθηκε τί ἦταν οἱ Γοργόνες.

Ὅταν τὸ ἄκουσε ἡ Δανάη τρόμαξε· καὶ ὁ βασιλεὺς,

πού ἔνωσε τῆς βασιλισσας τὸν τρόμο, ξαναεἶπε στὸν Περσέα :

«Μὰ δὲ θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ νὰ πᾶς, γιατί εἶναι τὰ πιὸ τρομερὰ τέρατα τοῦ κόσμου· κανεῖς δὲ μπορεί νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους».

— «Ἐκεῖ θὰ πάω, καὶ τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας θὰ τὸ κίψω!» φώναξε ἀποφασιστικά ὁ Περσέας.

Ὁ βασιλιάς πού εἶδε τὴ λύπη τῆς βασιλισσας θέλησε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἀμέσως πρόσταξε νὰ κλείσουν γύρω τὸ νησί καὶ νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο.

Μιά μέρα ὁ Περσέας περπατοῦσε μοναχός του στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ συλλογιζόταν πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ μητρίο του. Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ παρουσιάζεται μπροστά του ἓνα ὦραϊο παλικάρι, πού εἶχε φτερὰ στὰ πόδια, καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του χρυσὸ ραβδί.

«Εἶμαι ὁ Ἑρμῆς» εἶπε στὸν Περσέα πρὶν νὰ τὸν ρωτήσῃ. «Ὁ πατέρας μου ὁ Δίας, πού ἀγαπᾷ τοὺς τολμηροὺς καὶ τοὺς γενναίους, μ' ἔστειλε νὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ σὲ πάω νὰ βρῆς τίς τρεῖς σιχαμένες ἀδερφές, πού τίς λένε Γριές, γιατί τέτοιες γεννήθηκαν. Γιὰ νὰ βλέπουν ἔχουν καὶ οἱ τρεῖς ἓνα μόνο μάτι· καὶ γιὰ νὰ τρῶν ἓνα μόνο δόντι.

«Ὅταν θὰ φτάσῃς ἐκεῖ, ὁ νοῦς σου θὰ σὲ φωτίσῃ τί νὰ κάμῃς, γιὰ νὰ τίς ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ δείξουν τὸ δρόμο πού πάει στὶς Γοργόνας. Μὴν ξεχάσῃς νὰ τοὺς γυρέψῃς τὰ φτερωτὰ σαντάλια, τὸν πέτσινο σάκο καὶ τὴ μαγεμένη σκούφια».

Ἐπιασε ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Περσέα καὶ πέταξαν μαζί στὰ μεσουράνια. Ἐτρεχαν σὰ δυὸ πουλιά, καὶ ὁ Περσέας ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ ζαλίζεται. Κάποτε ἔνωσε πῶς πάτησε στὴ γῆ, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του. Κοιτάζει γιὰ τὸ σύντροφό του, τίποτα! Ὁ Ἑρμῆς εἶχε γίνει ἄφαντος. Κα-

τάλαβε τότε πώς ἔφτασε στὸν τόπο ποὺ κατοικοῦσαν οἱ Γριές, καὶ μπήκε σὲ μιὰ σπηλιά.

Κάποτε εἶδε νὰ ἔρχονται οἱ Γριές. Κάθισαν κοντὰ στὴ σπηλιά, καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἦ μία ἔβγαλε τὸ μάτι καὶ τὸ δόντι γιὰ νὰ τὰ δώση στὶς ἄλλες, πετάχτηκε ὁ Περσέας καὶ τ' ἄρπαξε.

Ἄρχισαν τότε οἱ ἀδερφές νὰ φωνάζουν καὶ νὰ θρηνοῦν.

«Δὲν ὤφελουν τὰ δάκρυα» εἶπε ὁ Περσέας. «Ἄν θέλετε νὰ σᾶς ξαναδώσω τὰ πολύτιμα αὐτὰ πράματά σας, πρέπει νὰ μοῦ δείξετε τὸ δρόμο ποὺ πάει στὶς Γοργόνες. Θὰ μοῦ δώσετε ἀκόμη τὰ φτερωτὰ σαντάλια, τὸν πέτοινο σάκο καὶ τὴ μαγεμένη σκούφια. Εἶδεμῆ θὰ μείνετε οἰώνια τυφλές καὶ νησικές».

Ἐκείνες τὸ παραδέχτηκαν. Ἔδωσαν στὸν Περσέα τὰ φτερωτὰ σαντάλια, ποὺ ὅποιος τὰ φοροῦσε πετοῦσε σὰν τὸ πουλί· τὸν πέτοινο σάκο, ποὺ φαινόταν μικρὸς μὰ μπορούσε νὰ χωρέσῃ ὅτι κι ἂν ἤθελες· καὶ τὴ μαγεμένη σκούφια, ποὺ ὅποιος τὴν ἔβαζε στὸ κεφάλι, τὰ ἔβλεπε ὅλα χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς. Τοῦ ἔδειξαν ὕστερα τὸ δρόμο ποὺ πάει στὶς Γοργόνες, καὶ πῆραν πίσω τὸ μάτι καὶ τὸ δόντι τους.

Ὁ Περσέας κάθισε τότε καὶ συλλογιζόταν πῶς θὰ πάη στὴ χώρα ποὺ κάθονται οἱ Γοργόνες, καὶ πῶς θὰ καταφέρῃ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ἡ θεὰ ἡ Ἄθηνᾶ καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ χαλκωματένια ἀσπίδα.

«Μοῦ ἀρέσουν τὰ γενναῖα παλικάρια» εἶπε· «τοῦ δίνω αὐτὴ τὴν ἀσπίδα, ποὺ λάμπει σὰν καθρέφτης. Ὁ νοῦς σου θὰ σὲ φωτίσῃ πῶς πρέπει νὰ τὴ μεταχειριστῆς».

Κι ἀμέσως χάθηκε.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε πάλι ὁ Ἑρμῆς, τοῦ ἔδωσε ἕνα σπαθὶ κοφτερὸ καὶ γυριστὸ σὰ δρεπάνι, καὶ τοῦ εἶπε :

« Πάρε τοῦτο τὸ σπαθί, καὶ δείξε ἂν ἀξιζῆς νὰ σὲ προστατεύουν οἱ θεοί. Πέτα ἴσια κατὰ τὴ δύση, καὶ ἔταν φτάσης στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, τοῦ Ὁκεανοῦ, θὰ βρῆς τὶς Γοργόνες. Εἰρὴς τί θὰ κάμης ; »

— « Ναί » ἀποκρίθηκε ὁ Περσεάς. « Δὲ θὰ τίς κοιτάξω στὸ πρόσωπο ».

— « Καλά » εἶπε ὁ Ἑρμῆς κι ἔγινε ἄφαντος.

Πέταξε σὸν πουλὶ ὁ Περσεάς ἀπάνω ἀπὸ βουνὰ καὶ θάλασσεσ, ἀπάνω ἀπὸ ποτάμια καὶ φαράγγια, κι ἔφτασε ἐκεῖ πού κατοικοῦσαν οἱ Γοργόνες. Ἦξερε πὼς ὁποιοσ τὶς ἔβλεπε στὸ πρόσωπο μαρμάρωνε ἀμέσως. Γύρισε λοιπὸν τὶς πλάτες, σήκωσε τὴν ἀσπίδα καὶ κοίταξε σὰ σὲ καθρέφτη. Τὶς εἶδε νὰ κοιμῶνται πλάι πλάι κι οἱ τρεῖς τους. Γιὰ μαλλιά εἶχαν φίδια κουλουριασμένα στὸ κεφάλι· δόντια μακριὰ καὶ σουβλερὰ σὸν τοῦ ἀγριόχοιρου, χέρια χαλκωματένια καὶ χρυσὲσ φτεροῦγες. Ἡ μία ἀπ' αὐτέσ, ἡ Μέδουσα, ἦταν θνητή, κι οἱ ἄλλεσ δύο ἀθάνατεσ.

Ὁ Περσεάς πλησίασε, περπατώντας πρὸς τὰ πίσω καὶ πάντα βλέποντας στὴν ἀσπίδα, τὶς φοβερέσ ἀδερφέσ. Ἄτρομοσ στάθηκε ἀπὸ πάνω τους. Τὶς κοίταξε καλά, ἔπειτα ζύγιασε τὸ σπαθὶ του στὸ λαιμὸ τῆσ Μέδουσασ καὶ φράπ! τὸν ἔκοψε.

Μὲ τὸ ἴδιο χέρι πού κρατοῦσε τὸ σπαθί, ἄρπαξε τὸ ματωμένο κεφάλι, τὸ ἔχωσε στὸν πέτσινο σάκο του κι ἔφυγε τρεχάτοσ.

Εὐπνησαν οἱ ἄλλεσ δύο κι ἄρχισαν νὰ τὸν κυνηγοῦν. Πετοῦσε γοργὰ ὁ Περσεάς· μὰ πιδ γοργὰ πετοῦσαν οἱ Γοργόνεσ καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν ἔφταναν. Φόρεσε τότε τὴ μαγεμένη σκούφια καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Καθώς περνούσε άπάνω άπό βουνά και θάλασσες, είδε στην άκρογιαλιά μιá ὄμορφη κόρη, δεμένη σ' ένα βράχο. Πήγε κοντά της και τή ρώτησε με καλοσύνη :

«Γιατί βρίσκεσαι αὐτοῦ δεμένη, ὠραία κόρη, και γιατί κλαῖς ;»

— «Είμαι ἡ Ἀνδρομέδα, ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ τῆς χώρας. Ἡ μητέρα μου καυχῆθηκε πῶς εἶναι ὀμορφότερη ἀπὸ τίς κόρες τοῦ θεοῦ τῆς θάλασσας, τοῦ Ποσειδῶνα. Τὸ ἄκουσαν ἐκεῖνες και παραπονέθηκαν στὸν πατέρα τους. Ὁ Ποσειδῶνας ἔστειλε ἕνα θηρίο τῆς θάλασσας, πὸν βγαίνει στὴ στεριά και ρημάζει τὸν τόπο μας. Ρώτησε τοὺς μάντιες ὁ πατέρας μου, τί νὰ κάμη για νὰ γλιτώσῃ τὴ χώρα, και κείνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν, πῶς ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ θηρίο τὴ μονάκριβη θυγατέρα του».

Τὴν ἴδια στιγμή πὸν ἔλεγε αὐτὰ ἡ βασιλοπούλα, ἀκούστηκε δυνατὴ βοή στὸ πέλαγος. Τὰ κύματα φούσκωναν και ἄφριζαν και σποῦσαν μὲ μανία, λὲς κι ἡ θάλασσα ἔβραζε. Σὲ λίγο φάνηκε τὸ τρομερὸ θηρίο, μὲ τίς μαῦρες του φτεροῦγες και τὴ σπαθωτὴ οὐρά του.

Ὅταν τὸ είδε ἡ Ἀνδρομέδα νὰ τρέχῃ καταπάνω της, ἔβαλε τίς φωνὲς και ζήτησε βοήθεια ἀπὸ θεοὺς κι ἀνθρώπους.

«Μὴ φοβάσαι, ὠραία βασιλοπούλα, κι ἐγὼ θὰ σὲ γλιτώσω» τῆς λέει ὁ Περσεύας.

Χτύπησε τὰ πόδια του στὸ βράχο και πέταξε ψηλά. Στάθηκε σὰ σύννεφο ἀπάνω ἀπὸ τὸ θηρίο, κι ἐκεῖνο καθὼς τὸν είδε, ἄρχισε μανιασμένον νὰ μουγκρίζῃ και νὰ στριφογυρίζῃ, σὰ νὰ ἔνιωσε τὸν κίνδυνον.

Κατέβαινε ὁ Περσεύας μὲ ὀρμή, τὸ χτυποῦσε μὲ τὸ σπαθί του και πάλι ἀνέβαινε. Χτυποῦσε ἐκεῖνο κι ἀνατάραζε τὰ κύματα μὲ τὴν οὐρά του και τὰ φτερά του· ἄγρια κροτάλιζε τὰ δόντια του, κι ἔκανε γύρω τὰ βουνά ν' ἀντιλαλοῦν ἀπὸ τὰ μουγκρητά του.

Ἔτσι πάλευαν ὥρες, ὥσπου τὸ σκότωσε τέλος ὁ ἦρωας

τὸ θηρίο. Ὅλη ἡ θάλασσα κοκκίνισε ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θηρίου, καὶ σιγὴ στιγμὴ ἔγινε γαλήνη.

Ὁ βασιλιάς, ἡ βασίλισσα καὶ ἕλος ὁ λαὸς τοῦ ἦταν στὴν ἀκρογιαλιὰ κι ἔβλεπαν τὸ φοβερὸ τὸ πάλεμα, συντρόφεψαν τώρα χαρούμενοι τὸν Περσέα καὶ τὴν Ἀνδρομέδα στὸ παλάτι.

Ὁ βασιλιάς, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἥρωα, ἀποφάσισε νὰ τὸν κάμῃ γαμπρό του.

Μὲ χαρὰ του δέχτηκε ὁ Περσέας, καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ὄλο τὸ παλάτι ἀντιπλοῦσε ἀπὸ τραγούδια καὶ χαρές.

Ἐξαφνὰ ἀκούονται ἄγριες κραυγές, ποδοβολητὸ καὶ βαριά κλαγγὴ ὄπλων. Στὴν πόρτα τῆς μεγάλης σάλας παρουσιάζεται ἀγριεμένος ὁ ἀδερφὸς τοῦ βασιλιᾶ.

Ὅρμᾶ κατὰ τὸν Περσέα μὲ σηκωμένο τὸ κοντάρι καὶ τοῦ λέει :

«Νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ ἀμέσως! Ἡ Ἀνδρομέδα εἶναι ἀρραβωνιαστικιά μου».

Σηκώνεται τότε ὁ βασιλιᾶς καὶ λέει στὸν ἀδερφό του :

«Πῶς τολμᾶς νὰ μιλᾶς ἔτσι στὸ γενναῖο παλικᾶρι ποὺ ἔσωσε τὴ χώρα καὶ τὴ θυγατέρα μου; Μπορεῖ νὰ ἦταν ἀρραβωνιαστικιά σου ἢ Ἀνδρομέδα; μὰ τὴ στιγμή ποὺ κινδύνευε δὲν πῆγες νὰ τὴ σώσῃς. Τώρα ἢ Ἀνδρομέδα ἔγινε γυναῖκα τοῦ Περσέα. Τοῦ ἀξίζει, καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ!»

Θύμωσε ὁ ἀδερφὸς τοῦ βασιλιᾶ καὶ ρίχνει τὸ κοντάρι του κατὰ τὸν Περσέα· μὰ δὲν τὸν πέτυχε. Παίρνει τότε τὸ ἴδιο τὸ κοντάρι ὁ ἥρωας καὶ τὸ ρίχνει στὸν ἀδερφό τοῦ βασιλιᾶ. Πρόφτασε ἐκεῖνος καὶ κρύφτηκε πίσω σὲ μιὰ κολόνα, κι ἔτσι γλίτωσε.

Ὁρμησαν ἀμέσως οἱ στρατιῶτες τοῦ κακοῦ ἀδερφοῦ κι ἄρχισαν νὰ χτυποῦν καὶ νὰ σκοτώνουν ὅποιον ἔβρισκαν ἐμπρὸς τους. Ἐγινε οἰσστή μάχη. Θρήνοι, κραυγές καὶ ἀναστεναγμοὶ γέμιζαν τὴ σάλα τοῦ παλατιοῦ, καὶ τὸ αἶμα ἔβαφε τὰ στρωσίδια.

Ὁ Περσέας σκότωσε πολλοὺς μὲ τὸ κοφτερὸ σπαθί του. Μὰ ὅταν εἶδε πῶς οἱ ἐχθροὶ του ἦταν πολλοί, ἔχωσε τὸ χέρι του στὸν πέτσινο σάκο.

«Ὅποιος εἶναι φίλος μου» φώναξε, «νὰ γυρίσῃ ἄλλοῦ τὰ μάτια του»· καὶ σήκωσε τὸ τρομερὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας.

Στή στιγμή ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Περσέα μαρμάρωσαν. Μόνο ὁ ἀδερφὸς τοῦ βασιλιᾶ γλίτωσε, γιατί ἦταν ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιά καὶ δὲν εἶδε τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας

Ἄπο καὶ παρακαλοῦσε κλαίοντας τὸν Περσέα, νὰ τὸν λυπηθῆ καὶ νὰ τοῦ χάριση τὴ ζωή.

Ὁ Περσέας δὲν ἤθελε τίποτα ν' ἀκούσῃ· τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, τοῦ ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπο, τοῦ παρουσίασε τὸ κεφάλι τῆς Γοργόνας καὶ τοῦ εἶπε :

«Θὰ σὲ κάνω ἀγαλμα πού θὰ παραστένη τὴν κακία καὶ τὴ δειλία».

Κι ἔτσι ἔγινε.

Ἐκαμαν κι ἄλλες γιορτὲς καὶ πανηγύρια, καὶ ὕστερα ὁ Περσέας πήρε τὴ γυναῖκα του τὴν Ἀνδρομέδα κι ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἦκαμε πολλὰ ἀκόμη κατορθώματα, πήρε τὸ θρόνο κι ἔγινε βασιλιὰς μεγάλος καὶ τρανός.

8. Ὁ ἀμπελουργὸς καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἀμπελουργὸς βαριαρρωστῆ
καὶ πέφτει τοῦ θανάτου,
καὶ γύρω του συνάζονται
τὰ πέντε τὰ παιδιὰ του,
καὶ δέρονται καὶ κλαῖνε
κι ἀπελπισμένα λένε :
«Πατέρα πῶς θὰ ζήσωμε
ἔμεῖς χωρὶς ἐσένα,
ἔρημα κι ἀπροστάτευτα,
φτωχὰ κι ὠρφανεμένα ;»

Καὶ κείνος ἀποκρίθηκε :
«Κάπου βαθιὰ στ' ἀμπέλι
σᾶς ἔχω κρύψει θησαυρό·
καὶ κείνος ποὺ τὸν θέλει
ἄς πάη νὰ ψάξη νὰ τὸν βρῆ,
γιατὶ ἔτσ' εἶν' ὅλοι οἱ θησαυροί...»
Πέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν,
κι ἀρχίνησαν νὰ σκάβουν
χωρὶς νὰ ξεκουράζονται,
χωρὶς στιγμή νὰ παύουν.
Κι ἀφοῦ δὲ βρῆκαν τίποτα,
εἶπαν : «Οἱ κόποι πᾶνε !
Μᾶς γέλασ' ὁ πατέρας μας,
συγχωρεμένος νάναι !»
Μὰ ὅταν ὁ τρύγος ἔφτασε,
τ' ἀμπέλι ἀπάνω ὡς κάτω
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκάψιμο
σταφύλια ἦταν γεμάτο.

9. Πῶς ὁ σοφὸς Κέντυρος ἀνάθρεψε τοὺς ἥρωες-

Στὴ Θεσσαλία εἶναι ἓνα κιαπαράσινο κι ὄμορφο βουνό,
ποὺ τὸ λένε Πήλιο. Κάτω ἀπὸ τὸ βουνὸ αὐτὸ καὶ κοντὰ στὴ
θάλασσα ἦταν, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, μιὰ μεγάλη πολιτεία, ποὺ
τὴν ἔλεγαν Ἴωλκὸ.

Στὴν Ἴωλκὸ βασιλευε τότε ὁ Πελλίας. Αὐτὸς ἄρπαξε τὸ
θρόνο ἀπὸ τὸν ἀδερφό του Αἴσονο, καὶ γιὰ νὰ μὴν πάθῃ
τὰ ἴδια ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, ἄλλους σκότωσε κι ἄλλους
ἔκλεισε στὴ φυλακῆ.

Ὁ Αἴσονας κατῴρθωσε νὰ ξεφύγῃ νύχτα μὲ τὸ παιδί του.
Τράβηξε μέσα ἀπὸ τὶς ἐλιές καὶ τ' ἀμπέλια κι ἔφτασε στὴ ρίζα

τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ κάθισαν λίγο, πατέρας καὶ γιός, νὰ ξεκουραστοῦν, καὶ ὅταν ἔφεξε κίνησαν γιὰ ν' ἀνεβοῦν στὸ βουνό.

Σὲ κάμποση ὥρα ἔφτισαν σ' ἓνα θεόρατο πλατάνι, ποῦ στὴ ρίζα του ἀνάδρουζε νερὸ σὰν κρύσταλλο. Κάθισαν ἐκεῖ, ἔφαγαν λίγο ψωμί, καὶ ὕστερα πήραν τὸ μονοπάτι καὶ ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ ἑνὸς τρομεροῦ γκρεμοῦ. Στάθηκε τότε ὁ Αἴσωνας καὶ εἶπε στὸ παιδί του, δείχνοντας δεξιὰ :

«Βλέπεις, παιδί μου, ἐκεῖνα τὰ δέντρα ; Ἐκεῖ εἶναι ἡ σπηλιὰ ποῦ κάθεται ὁ σοφὸς ὁ Κένταυρος».

Σὲ λίγο πλησίτισαν καὶ κοίταζαν μὲ θαυμασμό.

Ἀπὸ τοὺς γκρεμοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὸ φρύδι τῆς σπηλιάς, κρέμονταν κλήματα φορτωμένα μὲ σταφύλια.

Λίγο παρακάτω μιὰ πηγὴ ἔχυνε τὰ δροσερὰ νερά της σὲ βαθιὰ λαγκαδιὰ. Κάπου κάπου στὴ βοῆ τοῦ νεροῦ ἀκούοταν ἦχος λύρας καὶ γλυκὸ τραγοῦδι.

Εἶπε τότε ὁ Αἴσωνας στὸ γιό του :

« Πήγαινε, παιδί μου, μέσα στὴ σπηλιὰ. Ἐκεῖ θὰ βρῆς ἓναν παράξενο ἄνθρωπο, μὰ δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆς. Πήγαινε κοντά του, βάλε τὰ χέρια σου στὰ γόνατά του καὶ πές του : «γιὰ τ' ὄνομα τοῦ μεγάλου Δία, ἀφιερώνω σὲ σένα τὸν ἑαυτό μου».

Ἄκουσε ὁ μικρὸς τὰ λόγια τοῦ πατέρα του, καὶ μὲ θάρρος μπῆκε στὴ σπηλιὰ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ σοφὸ Κένταυρο ξαπλωμένο σὲ κλωνάρια δάφνης καὶ μυρτιάς. Ἦταν ἀλήθεια παράξενο πλάσμα ὁ Κένταυρος. Ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴ μέση ἄνθρωπος, καὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἄλογο δυνατὸ.

Οἱ ἄσπρες τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἐπεφταν σὰν ἀφριζμένα κύματα στὶς πλάτες του, καὶ τὰ χιονόλευκα γένια του σκέπαζαν τὰ πλατιά του στήθη. Τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα καλοσύνη καὶ περήφανο τὸ μέτωπό του.

Ξαπλωμένος άπάνω στο χλωρό στρώμα του έπαιζε τή χρυσή του λύρα και τραγουδοῦσε γλυκά.

Ο μικρός, καθώς είδε τόν Κένταυρο και άκουσε τὸ μελωδικὸ τραγούδι του, ξέχασε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του και κοίταζε σαστισμένος.

Ο Κένταυρος φώναξε τὸ παιδί νά πάη κοντά του. Ἄμα ὁμως θέλησε ἐκεῖνο νά βάλῃ τὰ χέρια στοὶ γόνατά του και νά τοῦ μιλήσῃ, καθώς τὸ εἶχε συμβουλέψῃ ὁ πατέρας του, τοῦ εἶπε :

« Πήγαινε νά πῆς τοῦ πατέρα σου νά ἔρθῃ κι αὐτὸς ἐδῶ ἐγὼ γνωρίζω καλά και τὸν πατέρα σου και σένα ».

Ο μικρὸς ἔτρεξε και φώναξε τὸν πατέρα του· και ὅταν ἦρθαν στή σπηλιά, εἶπε ὁ Κένταυρος στὸν Αἴσωνα :

« Γιατί δὲν ἦρθες και σὺ μαζί, μόνο ἔστειλες τὸ γιό σου ; »

— « Θέλησα νά τὸν δοκιμάσω » ἀποκρίθηκε ὁ Αἴσωνας, « ἂν εἶναι ἄφοβος, ὅπως πρέπει νά εἶναι τῶν ἡρώων τὰ παιδιὰ. Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Δία, πάρε τὸ παιδί μου νά τὸ ἀναθρέψῃς μὲ τ' ἄλλα ἡρώοπουλα· και ὅταν μεγαλώσῃ, ἄς πάη στήν Ἴωλκὸ νά γυρέψῃ τὸ δίκιο του ».

Ἄπλωσε μὲ καλοσύνη ὁ Κένταυρος τὸ χέρι του στοὺ ξανθοὺ κεφάλι τοῦ μικροῦ και τοῦ εἶπε :

« Ἄκουσες τί λέει ὁ πατέρας σου ; Θέλεις νά μείνῃς μαζί μου ; Δὲ μὲ φοβᾶσαι ; »

— « Ὅχι » ἀποκρίθηκε ὁ μικρός. « Τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου εἶναι και δικό μου. Ἄχ, πῶς ἤθελα κι ἐγὼ νά ἦμουν Κένταυρος και νά εἶχα τὴν ἴδια γλυκιὰ φωνή ! »

Ο Κένταυρος χαμογέλασε και εἶπε :

« Ἐλα λοιπόν, κάθισε κοντά μου. Ὅταν ὁ ἥλιος βασιλέψῃ, θὰ γυρίσουν ἐδῶ και τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ και θὰ γνωριστῆς μαζί τους ».

Ἵστερα γυρίζοντας στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, εἶπε :

« Ἐσὺ, Αἴσωνα, νά πᾶς στήν εὐχή μου και νά κάμῃς ὑπο-

μονή, όσο να περάσουν τὰ δύσκολα τὰ χρόνια. Ἐλπίζω πῶς ὁ γιός σου θὰ τιμήσῃ τὴ γενιά του».

Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια φίλησε ὁ Αἰζονας τὸ παιδί του, ἀποχαιρέτησε τὸν Κένταυρο κι ἔφυγε.

Κόντευε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὅταν ἀκούστηκαν ἔξω φωνές καὶ ποδοβολητά. Ἦταν τὰ ἡρώοπουλα, ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ κυνήγι.

«Ἐβγα νὰ ἰδῆς τὸ κυνήγι μας!» φώναζαν στὸν Κένταυρο ὁ Πηλέας κι ὁ Ἡρακλῆς, ποὺ εἶχαν τρέξει μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Κένταυρος ἔτρεξε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς μὲ τὸ νέο μαθητή του.

«Ἐγὼ σκότωσα μὲ τὸ δοξάρι μου τὰ δυὸ λάφια» ἔλεγε ὁ Ἡρακλῆς.

— «Κι ἐγὼ τὰ δυὸ ζαρκάδια» εἶπε ὁ Πηλέας.

— «Ἐγὼ ἔπιασα ζωντανούς ἐκείνους τοὺς δυὸ ἀγριόγατους ποὺ δλέπεις δεμένους στὰ χαμόκλαδα!» πρόσθεσε ὁ Ἀγκαῖος.

Ὁ Ὀρφείας εἶχε φέρεῖ ζωντανὸ ἕνα ἄγριο τράγο· ὁ Καίνεας δύο μικρὲς ἀρκουῶδες· μούγκριζαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ δαγκάσουν τὰ χέρια· ἐκεῖνος ὁμως γελοῦσε, γιατί ἤξερε πῶς οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγριμι μποροῦσε νὰ τὸν πληγώσῃ.

Ὁ Κένταυρος χάιδεψε κι ἐπαίνεσε τὸν καθένα γιὰ τὴ δύναμή του καὶ τὴν παλικαριά του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι καὶ ἄλλος μαθητής. Περπατοῦσε ἀργὰ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, σὰ νὰ συλλογιζόταν κάτι σπουδαῖο, καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του διάφορα βοτάνια. Πῆγε κοντὰ στὸν Κένταυρο καὶ τοῦ εἶπε δείχνοντας ἕνα βότανο:

«Γιατρύει τοῦ φιδιῦ τὸ δάγκαμα. Εἶδα μιὰ γίδα ποὺ τὴ δάγκασε φαρμακερὸ φίδι· ἔτρεξε στὴ βαθιὰ ρεματιά, ἔφαγε

ἀπ' αὐτὸ τὸ βοτάνι καὶ γλίτωσε. Τοῦτο τὸ ἄλλο βοτάνι γιὰ τρέφει τὶς ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων. Ἐνα βοσκὸ πού ἦταν ἀρρωστος βαριά, τὸν ἐγιάτρεψα μὲ τοῦτο!»

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ μαθητῆ του ὁ σοφὸς Κένταυρος εἶπε:

«Ὁ Ἀπόλλωνας καὶ ἡ Ἀθηνᾶ μοιράζουσι τὸν καθένα τὰ χαρίσματα. Σὲ σένα, Ἀσκληπιέ, χάρισαν τὸ πῦρ μεγάλο. Οἱ ἄλλοι γυμνάζονται στὴν τέχνη τοῦ πολέμου καὶ μαθαίνουν πῶς ὁ ἕνας νὰ σκοτώνῃ τοὺς ἄλλους. Ἐσὺ γυρεύεις τὰ γιαιτρικά, πού θὰ γλιτώνῃς ἕλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ θάνατο».

Ἵστερα τὰ ἡρώδπουλα πῆραν τὰ τσεκούρια καὶ ἄρχισαν νὰ σκίζουσι ξύλα γιὰ ν' ἀνάψουσι φωτιά. Ἀφοῦ ἀναψαν τὴ φωτιά, ἔβαλαν νὰ φῆσουσι τὰ λάρια πού σκότωσαν στὸ κυνήγι.

Στὸ μεταξὺ πῆγαν καὶ λούστηκαν στὴν πηγῆ, καὶ ἕστερα κάθισαν καὶ δειπνήσαν μὲ πολλὴ ὄρεξη.

Ἄμα τέλειωσε τὸ δεῖπνο, κουβέντιασαν μὲ τὸ σοφὸ δάσκαλό τους, καὶ ἕστερα ἔπαιξαν λύρα καὶ τραγούδησαν.

Ὁ Κένταυρος σηκώθηκε τότε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ βράχου. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν σὰν ἀσημένια ἡ θάλασσα, καθὼς τὴ φωτίζε τὸ φεγγάρι. Στάθηκε ἀπάνω στὴν κορυφῆ, μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο κατὰ τὸν οὐρανό, καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴ λύρα του καὶ νὰ τραγουδῇ τὴ νύχτα μὲ τὰ λαμπρά της ἄστρα καὶ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι.

Τὰ παιδιὰ στέκονταν βουβὰ καὶ τὸν ἄκουαν. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὴν κορυφῆ, ἔτρεξεν καὶ τοῦ φίλησαν τὰ χέρια. Ἵστερα ὁ καθένας πῆγε καὶ πλάγιασε.

Ἀφοῦ κοιμήθησαν τὰ παιδιὰ, κάθισε μόνος ὁ Κένταυρος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ· κοίταζε τοῦ φεγγαριοῦ τὸ δρόμο καὶ τὴ θέση πού εἶχε κάθε ἄστέρη, καὶ τὴ σχεδίαζε σ' ἕνα μεγάλο ὄστρακο.

Όταν πιά έφτασαν τὰ μεζάνυχτα, μπήκε κι αὐτὲς μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ πλάγιασε στὸ στρώμα του, ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ μυρτιές καὶ μὲ μαλλιαρὰ τομάρια ἀπὸ ἀρκοῦδες.

Στὸν Κένταυρο κοντὰ κοιμόταν τὸ παιδί τοῦ Αἴσονα. Μιά ἀκτίνα φεγγαριοῦ, ποὺ γλιστροῦσε μέσα στὴ σπηλιὰ, φώτιζε τὴ γελαστὴ μορφή τοῦ μικροῦ· φαινόταν πῶς ἔβλεπε ὄνειρα γλυκά.

Μόλις γλυκοχάραζε ὁ Κένταυρος ξύπνησε.

Βγήκε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ κατέβηκε στὴν πηγή. Λούστηκε καλά, ἔκαμε τὴν προσευχή του στοὺς θεούς, καὶ ἀνέβηκε πάλι στὴ σπηλιὰ του.

Πῆρε τὴ σάλπιγγά του, ποὺ ἦταν καμωμένη ἀπὸ κέρατο ταύρου καὶ σάλπισε τρεῖς φορές.

Ἄμέσως πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ στρώμα τοὺς τὰ παιδιά καὶ ἔτρεξαν στὴν πηγή γιὰ νὰ λουστούν. Ὑστερα σήκωσαν τὰ χέρια τοὺς στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπαν:

«Βοηθήστε μας, θεοί, νὰ γίνωμε ὅμοιοι καὶ καλύτεροι ἀπὸ τοὺς προγόνους μας».

Ἄμα ξαναγύρισαν στὴ σπηλιὰ, τοὺς πῆρε ὁ Κένταυρος καὶ πῆγαν στὸ δῆσος. Μπροστὰ πήγαινε ὁ δάσκαλος καὶ πίσω ἀκολουθοῦσαν τὰ παιδιά, καὶ ἄκουαν μὲ προσοχή τὰ σοφὰ λόγια ποὺ τοὺς ἔλεγε.

Ὁ γιὸς τοῦ Αἴσονα, σὰ μικρότερος ποὺ ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσει στὸ μακρινὸ περίπατο· ὁ ἀγαθὸς Κένταυρος τὸν ἐσήκωσε τότε στὸν ὦμο του καθάλα.

Ἔτσι περπατοῦσαν μέσα στὸ δάσος, ὥσπου βγήκε καλὰ ὁ ἥλιος κι ἄρχισε νὰ χρυσώνει τίς κορφές τῶν βουνῶν.

Γύρισαν τότε στὴ σπηλιὰ, ἔφαγαν ψωμί, μέλι καὶ φρέσκο βούτυρο, καὶ ἤπιαν γάλα.

Ἄφου ἔφαγαν, πῆρε ὁ καθένας τὴ λύρα του καὶ γυμναζόταν στὸ μάθημα τῆς μουσικῆς. Ὁ Κένταυρος τοὺς πρόσεχε

ὄλους τοὺς διώρθωνε τὰ λάθη καὶ τοὺς ἔδειχνε πῶς νὰ χτυποῦν τίς χορδές γιὰ νὰ βγάλουν ἤχους πιὸ γλυκοῦς.

Ἵστερα κάθισαν σὲ πέτρινους θρόνους ποὺ ἦταν ἀραδιασμένοι κάτω ἀπὸ τὸν ἴσχιό τῶν δένδρων, καὶ ἄκουαν προσεχτικὰ τὸν Κένταυρο ποὺ δίδασκε.

«Ὁ βασιλιάς» ἔλεγε ὁ σοφὸς Κένταυρος, «πρέπει νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ὅλα τ' ἀγαθὰ του γιὰ τὴν πατρίδα του. Μιὰ ἔννοια μονάχα πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ καλὸς βασιλιάς· πῶς νὰ κάμῃ εὐτυχισμένο τὸ λαό του, καὶ τὸ βασίλειό του δυνατὸ καὶ ἄκαουσμένο».

Τὸ δειλινὸ πῆγαν σὲ μιὰ καταπράσινη πλατωσιὰ ἔδγαλαν τὰ ροῦχα τους καὶ γυμνάστηκαν στὸ τρέξιμο, στὸ πάλεμα, στὸ πῆδημα καὶ στὸ λιθάρι. Ζωηρὰ κι εὐτυχισμένα γυμνάζονταν τὰ ἥρωόπουλα, κι ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὰ γέλια τους ἀντιλαλοῦσαν γύρω τὰ βουνὰ καὶ τὰ φαράγγια.

Ἄμα τελείωσαν τὴ γυμναστική, πιάστηκαν ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια κι ἔστησαν χορὸ. Ὁ Κένταυρος ἔπαιζε τὴ λύρα του καὶ τὰ παιδιὰ γύριζαν, πηδοῦσαν, καὶ πῆγαιναν πότε ἔμπρὸς καὶ πότε πίσω, σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας.

Ἔτσι χόρευαν ὥσπου ἔγειρε ὁ ἥλιος, καὶ καθῶς ἦταν δλόγυμνοι, ἔμοιαζαν ζωντανὰ ἀγάλματα μέσα στὸ βραδινὸ φῶς.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους χόρευε χαρούμενο καὶ τὸ παιδί τοῦ Αἴσονα· δὲ συλλογιζόταν πᾶ οὔτε τὴν Ἴωλκὸ, οὔτε τοὺς φίλους, οὔτε τὸν πατέρα του. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι ἔγινε ὠραῖος καὶ δυνατὸς λεβέντης.

Ὁ Κένταυρος τὸν ἔμαθε ὅσα νόμιζε πῶς θὰ τοῦ χρειαστοῦν γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα πολεμιστὴς ἀνίκητος καὶ ξακουσμένος, κι ἐπειδὴ συχνὰ τὸν ἔπαιρνε καθάλα στὴ ράχη του, τὸν ἔκαμε καὶ καλὸ καθαλάρη. Κοντὰ σ' αὐτὰ τοῦ ἔδειξε πολλὰ μυστικὰ τῆς γιατρικῆς, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔλεγε Ἰάσονα.

Περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ καθένα ἀπὸ τὰ ἥρωόπουλα τέλειωνε τὶς σπουδές του κι ἔφευγε. Ὁ Ἀσκληπιὸς πῆγε στὴν Πελοπόννησο καὶ γιάτρευε τοὺς ἀρρώστους.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐτοιμαζόταν νὰ κάμῃ τὰ μεγάλα κατορθώματά του κι ὁ Πηλέας πῆγαινε στὴ Φθία, γιὰ νὰ πάρῃ γυναικὰ του τὴ νεραίδα τὴ Θέτιδα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀκέμα. Μιὰ μέρα ὁ Ἰάσονας ἀνέβηκε στὴν πιδ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ κάθισε ὦρα πολλὴ συλλογισμένος.

Γυρίζοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ τὰ μάτια του, εἶδε κατὰ τὴν ἀνα-

Ὁ Κένταυρος πὸν προσεύχεται.

τολή τὴν ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα· λίγο παραδῶ, κάτω σχεδὸν ἀπὸ τὰ πόδια του, εἶδε τοὺς καρπεροὺς κάμπους τῆς πατρίδος του, κι ὕστερα τὴν Ἴωλκὸ.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά, κι ἓνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἔφυγε ἀπὸ τὰ στήθη του.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ παρουσιάστηκε ὁ Κένταυρος, καὶ καθὼς τὸν εἶδε συλλογισμένο κι ἄκουσε τ' ἀναστενάγματά του τὸν ἐρώτησε:

«Τί ἔχεις, παιδί μου;»

— «Ἦθελα νὰ ξέρω» εἶπε ὁ Ἰάσωνας, «ἂν εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶμαι ὁ κληρονόμος τῆς χώρας ποὺ ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τοῦτο τὸ βουνό».

— «Ἀλήθεια εἶναι» εἶπε ὁ Κένταυρος. «Μὰ ὁ ἄδικος θεὸς σου δὲ θὰ θελήσῃ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ δικό σου. Θὰ σὲ προστάξῃ νὰ κάμῃς πολλὰ ἐπικίνδυνα κατωρθώματα, καὶ μόνον οἱ θεοὶ τὸ ξέρουν, ἂν θὰ καταφέρῃς νὰ βασιλέψῃς μιὰ μέρα στὴν Ἴωλκὸ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ ξεχνᾷς πῶς οἱ θεοὶ βογοῦν πάντα τοὺς τολμηροὺς».

— «Τίποτε δὲ μὲ τρομάζει!» ἀποκρίθηκε ὁ Ἰάσωνας.

Τότε ὁ σοφὸς Κένταυρος τοῦ εἶπε:

«Νὰ πᾶς στὴν εὐχή μου. Μὰ ποτὲ σου μὴν ξεχάσῃς αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ εἴπῳ. Ὅποιον κι ἂν ἀπαντήσῃς στὸ δρόμο σου, ἄντρα ἢ γυναῖκα, νὰ τοὺς φερθῆς εὐγενικά. Ποτὲ νὰ μὴ δίνῃς τὸ λόγο σου πρὶν συλλογιστῆς καλά· μιὰ ὅμως καὶ τὸν δώσης, νὰ τὸν κρατήσῃς ὥσπου νὰ πεθάνῃς».

Ἔτσι χωρίστηκαν, καὶ ὁ Ἰάσωνας κατέβηκε εἰς τὴν Ἴωλκὸ.

Ὅταν ὁ Ἰάσωνας ἔφτασε στὴν πατρίδα του, ὁ Πελλίας φοβήθηκε, καὶ γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ κοντά του, τὸν πρόσταξε νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸ χρυσόμαλλο δέρας.

Ὁ Ἰάσωνας κάλεσε συντρόφους πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά ποὺ γνόρισε στὴ σπηλιὰ τοῦ Κενταύρου. Ἦταν τὰ περισσότερα

τώρα ήρωες ξακουσμένοι. Με συμβουλή τής Ἀθηνᾶς ἔκαμε ἕνα πλοῖο καὶ τ' ὠνόμασε Ἀργῶ. Μπήκε στὸ πλοῖο μὲ τοὺς συντρόφους του, ἄπλωσε τὰ πανιά καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Κολχίδα.

Ἄρχισε πιά νὰ γλυκαχαράζει ὅταν ἡ Ἀργῶ ἀρμένιζε κάτω ἀπὸ τὸ Πήλιο.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ ξύπνησαν οἱ ἄργοναῦτες, καὶ καθὼς ἀντίκρισαν τὸ βουνό, θυμήθηκαν τὰ μαθητικά τους χρόνια.

«Δὲ βγαίνομε», λέει ὁ Πηλέας, «νὰ ἴδουμε τὸ δάσκαλό μας καὶ νὰ πάρουμε τὴν εὐχή του; Ποιὸς ξεύρει ἂν θὰ τὸν ξαναἴδουμε! Ἐπειτα ἐκεῖ ἀπάνω εἶναι ὁ ἀκριβὸς μου Ἀχιλλέας, ποὺ τόσο τὸν ἀναζητᾶ ἡ ψυχὴ μου».

Πρόθυμα δέχτηκαν ὅλοι τὰ λόγια του αὐτὰ καὶ βγήκαν στὸ βουνό.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ σπηλιά, βρῆκαν τὸν Κένταυρον ξαπλωμένο καὶ κοντὰ του τὸ μικρὸ Ἀχιλλέα νὰ παίζει τὴ λύρα.

Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Κένταυρος πετάχτηκεν ἀπάνω χαρούμενος, τοὺς ἀγκάλιασε ἕναν ἕνα, τοὺς φίλησε καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ καθίσουν λίγο μαζὶ του.

Ὁ Ἀχιλλέας ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφίλησε, ἄρχισε νὰ παίζει μὲ τὴν πλούσιαν πανοπλία του.

«Δὲν κρατιέται» εἶπε ὁ Κένταυρος· καὶ χάιδεψε τὸν Ἀχιλλέα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ θηκάρι τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του.

Στὸ μεταξὺ ὁ Κένταυρος ετοίμασε τραπέζι μὲ τρυφερὰ κρέατα ἀπὸ ζαρκάδια καὶ μικρὰ ἀγριογούρουνα, καὶ εἶχε γεμίσει τὰ λαγήνια μὲ κρασί παλιό.

Οἱ ἄργοναῦτες κάθισαν καὶ ἔφαγαν μὲ ὄρεξη· ὅταν ἄδειασαν τὰ λαγήνια, παρεκάλεσαν τὸν Ὀρφέα νὰ παίξῃ τὴ λύρα του καὶ νὰ τραγουδήσῃ.

Ὁ Ὀρφέας ἀπὸ σεβασμὸ στὸ δάσκαλο δὲν ἤθελε, ν' ἀρχίσῃ, καὶ γι' αὐτὸ τραγουδῆσε πρῶτα ὁ Κένταυρος.

Ἄφου τραγουδῆσε ὅπως πάντα γλυκά, γύρισε στὸν Ὀρφέα καὶ τοῦ εἶπε, δίνοντας τῇ λύρα του:

«Ἐγὼ παιδί μου, γέρασα πιά κι ἡ φωνή μου ἀδυνάτισε. Πάρε τὴ λύρα μου καὶ πές γιὰ χάρη μας τὸ τραγούδι τῆς θάλασσας».

Ὁ Ὀρφέας σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι ἀνέβηκε σὲ μιὰ ψηλὴ πέτρα. Ἀπὸ κεῖ ἀρχισε νὰ τραγουδῇ γιὰ τὴ θάλασσα τῇ γαλανῇ, ποὺ πέρνει τὰ καράβια καὶ τὰ πάει σὲ τόπους μακρινοὺς.

Ὅσο τραγουδοῦσε ὁ Ὀρφέας, ἡ φωνή του ἀνέβαινε ἀπάνω ἀπὸ τοὺς γκρεμοὺς καὶ χυνόταν μαλακῇ καὶ γλυκιᾷ γύρω. Τὰ δέντρα ἔσκυβαν τὶς κορυφές τους νὰ τὴ δεχτοῦν, καὶ τὴν ἀντηχοῦσαν κάτω εἰς πλαγιές καὶ τὰ φαράγγια.

Σταμάτησαν ξαφνισμένα τ' ἀγρίμια καὶ ἀρχισαν νὰ σέρωνται ἡμερωμένα κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν τὸ μαγικὸ τραγούδι.

Καὶ τὰ πουλιὰ κράτησαν τὸ δρόμο τους καὶ στάθηκαν ἐπάνω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ μελωδία.

Ὅταν τελείωσε τὸ τραγούδι, ὁ Κένταυρος ἀγκάλιασε τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

«Μὲ μάγεψες, παιδί μου. Ὁ Ἀπόλλωνας κι ἡ μητέρα σου, ἡ Καλλιόπη, σοῦ χάρισαν τὰ πιδ πλοῦνα δῶρα. Ἄμποτε νὰ σοῦ χάρισῃ ὁ Δίας ὅλες τὶς εὐτυχίες».

— «Εὐχαριστῶ» ἀποκρίθηκε ὁ Ὀρφέας· μὰ ἀφου ἔχασα τὴν ἀγαπημένη μου Εὐρυδίκη, καμιὰ εὐτυχία γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει».

— «Ἡ πιδ μεγάλη εὐτυχία» εἶπεν ὁ σοφὸς Κένταυρος, «εἶναι νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ κάνῃ τοὺς ἄλλους εὐτυχισμένους».

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν κι ὁ Κένταυρος τοὺς κτεβόδωσε ὡς τὴν ἀκροθαλασσιά.

Ὅταν ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος ἡ Ἀργώ, γύρισαν τὰ μάτια τους οἱ ἄργοναῦτες κατὰ τὸ Πήλιο. Εἶδαν τότε στὴν κορφή τὸν Κένταυρο, μὲ σηκωμένα τὰ χέρια στὸν οὐρανό, νὰ κἀνῆ τὴν προσευχή του.

Παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ βοηθήσουν τοὺς ἥρωας στὸ μεγάλο καὶ ἐπικίνδuno ταξίδι τους γιὰ τὴν Κολχίδα.

ΙΟ. Ὁ ἄγριος ταῦρος τῆς Κρήτης.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια βασίλευε στὴν Κρήτη ὁ Μίνως. Ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ τὰ βουκολιά του ἔφταναν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά. Οἱ ἀγελάδες του ἔδιναν ἄφθογο γάλα· ἀπὸ τὸ γάλα ἔβγαζε παχὺ βούτυρο. Χωριστὰ ὅ τι σύναζε ἀπὸ τὸ κρέας τῶν μοσχάριων του κι ἀπὸ τὰ τομάρια τῶν ταύρων του, ποὺ χρησίμευαν ἀπὸ τότε γιὰ νὰ κἀνουν γερὰ σανάλια, καθὼς κἀνουν τώρα ἀδιάβροχα παπούτσια.

Μιὰ μέρα ποὺ κατέβηκε στὰ βουκολιά του ὁ Μίνως, κι εἶδε τίς ἀμέτρητες ἀγέλες του, εὐχαριστήθηκε κι εἶπε : « Ὅμορφοι εἶναι οἱ ταῦροι μου· μποροῦν νὰ βάλουν κάτω καὶ τὸν ἄγριο ταῦρο ποὺ ἔχω κλεισμένο στὸ λαβύρινθο. Μὰ κανεῖς τους δὲν ἀξίζει γιὰ νὰ τὸν θυσιάσω στὸν Ποσειδῶνα. Νὰ μοῦ ἔστειλε κανένα ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, τοῦ τὸν ἐθυσίαζα ἀμέσως».

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο του, νὰ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὰ κύματα ἕνας ὠραίος ταῦρος. Ἄσπρη σὰ χιόνι ἦσαν ἡ τρίχα του, καὶ τὰ στριφτά του κέρατα κίτρινα σὰν κεχρिमπάρι. Μὲ ἀργὸ καὶ μεγάλοπρεπο βάδισμα πῆγε μπρὸς στὸ βασιλέα. Στάθηκε γερὰ στὰ πόδια του, σήκωσε τὸ περήφανο κεφάλι μὲ ἕνα μαῦρο ἄστρο στὸ μέτωπο, κίνησε τὰ τριανταφυλλιά ρουθούνια του νὰ μυριστῆ τὸν ἀέρα, καὶ μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ἤμερα μάτια του τὸν κοίταξε σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε : « ἦρθα ! »

Τώρα περιμένετε να σᾶς εἰπῶ με τί χαρὰ τὸν ἐθυσίασε ὁ βασιλιάς. Ὁχι, δὲν μπόρεσε νὰ νικήσῃ τὸν πειρασμό. Στὴν ἀρχή, ἀλήθεια, τρόμαξε· μὰ σὰν εἶδε πῶς στεκόταν ἡμέρα νὰ τὸν χαϊδεύῃ, συλλογίστηκε: «Ἄδικο δὲν εἶναι νὰ θυσιαστῇ τέτοιο ὄμορφο ζῷο; Δὲν εἶναι καλύτερο νὰ τὸ στείλω στὴν ἀγέλη μου;» Ἔστειλε, λοιπόν, στὰ βουκολιὰ τὸν ταῦρο καὶ θυσίασε στὸν Ποσειδῶνα ἕνα ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Ἄλλὰ κι ὁ θεὸς τῆς θάλασσας δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ εὐκολα γελιοῦνται. Τόσο θύμωσε μὲ τὴν ἀπιστία τοῦ βασιλιά, ποὺ ἔκαμε τὸν ταῦρο θηρίο. Χύθηκε μέσα στὴν ἀγέλη σὰ θανατικό. Τρύπησε μὲ τὰ κέρατά του τοὺς καλύτερους ταῦρους, κλοτσοπάτησε τοὺς βουκόλους, κυνήγησε στὴ θάλασσα κι ἔπνιξε τὰ μοσχάρια· ὕστερα βγήκε στὰ χωράφια καὶ τὰ ρήμαξε. Ὁ Μίνως διάλεξε τὰ καλύτερα παλικάρια, τοὺς ἔδωσε τὰ δυνατώτερα σκυλιὰ καὶ τὰ ἔστειλε νὰ τοῦ φέρουν τὸν ταῦρο, ζωντανὸ ἢ σκοτωμένο.

Ἐκανε πολὺ ζέστη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, καὶ ὁ ταῦρος, ὅπως κάνουν ὅλα τὰ βόδια ὅταν ζεσταίνονται, κρέμασε ἔξω τὴ γλώσσα του κι ἀνοίγε τὸ στόμα γιὰ νὰ δροσιστῇ. Μὰ τ' αὐτιά του, ποὺ ἀκοῦν καὶ τοῦ βελονιοῦ τὸ πέσιμο, ἀκουσαν τὸ ποδοβολητὸ ποὺ ἔκαναν ἀπὸ μακριὰ οἱ κυνηγοί· καὶ τὰ ρουθούνια του, ποὺ εἶναι πάντα νοτισμένα, τὰ ὠзмίστηκαν τὰ σκυλιὰ. Δὲ χάνει καιρὸ· χύνεται ἀπάνω τους καὶ ἀρχίζει μὲ τὰ κέρατά του νὰ πετᾷ ἕνα ἕνα τὰ σκυλιὰ. Ἐπειτα, καθὼς ἔπεφταν κάτω, τὰ πατοῦσε μὲ τὰ πόδια του, ὅπως ὁ πατητῆς τὰ σταφύλια, καὶ τὰ ἔκανε λιῶμα. Καθὼς εἶδαν ἔτσι οἱ κυνηγοὶ ἔφυγαν τρομαγμένοι.

Ἀπὸ τότε κανεὶς σὲ ὅλη τὴν Κρήτη δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ στὴ δουλειὰ του. Οὔτε σπορά, οὔτε θέρος, οὔτε σκάψιμο, οὔτε τρύγοι. Φοβερὴ πείνα ἔπεσε στὸ νησί. Τί νὰ κάμῃ ὁ Μίνως; Ἔστειλε κήρυκες σὲ ὅλες τίς πολιτείες τῆς Ἑλλάδος νὰ

παρακαλέση τούς ἥρωες—καὶ δὲν ἦταν λίγοι—νὰ ἔρθρουν νὰ δαμάσουν τὸ θηρίο. Ἐνας ἀπὸ τούς κήρυκες ἤρθε καὶ στὸν Εὐρυσθέα.

Ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἤθελε ὁ βασιλιάς τῶν Μυκηνηῶν!

«Νὰ δουλεῖα γιὰ τὸ σκλάβο μου τὸν Ἡρακλῆ» σκέφτηκε.

Κι ἀμέσως τὸν πρόσταξε νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη ζωντανὸ τὸν ἄγριο ταῦρο τῆς Κρήτης.

Ὁ Ἡρακλῆς πρόθυμος μπῆκε σ' ἓνα καράβι καὶ πῆγε ἴσα στὸ παινεμένο τὸ νηοί. Πολὺ χάρηκε ὁ Μίνως ὅταν ἄκουσε πῶς ἔφτασε ὁ ξακουσμένος γιὸς τῆς Ἀλκμήνης. «Τώρα» εἶπε, «δὲ γλιτώνει ὁ ταῦρος!» Κι ἀφοῦ τὸν καλοδέχτηκε ὅπως ἔπρεπε, τοῦ ἔδωξε ἀνθρώπους νὰ τοῦ δείξουν τὸ λιβάδι ποῦ ἔβοσκε τὸ θηρίο.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιά πισωδρόμησαν τρομαγμένοι, ἅμα εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὸν ταῦρο νὰ φυσομανᾶ ἀνήσυχος, νὰ τρέχη ἐδῶ καὶ κεῖ μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὴν οὐρὰ ψηλά, σηκώνοντας σύννεφο τῆ σκόνη. Ἀλλὰ ὁ Ἡρακλῆς ἄτρομος τράβηξε ἴσα καταπάνω του· φοροῦσε τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ ποῦ εἶχε σκοτώσει στὴ Νεμέα, καὶ κινοῦσε τὸ φοβερό του ρόπαλο.

Ὁ ταῦρος, καθὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἡρακλῆ, στάθηκε σὰ μαρμαρωμένος. Ἡ μανία ἔφυγε ἀπὸ μέσα του· ἔρριξε κάτω τὴν οὐρὰ καὶ χαμήλωσε τ' ὄμορφο κεφάλι, ὥσπου τὰ ρουθούνια του πῆραν χῶμα. Κι ὅταν ἔνωσε κοντὰ του τὸν ἥρωα, γονάτισε σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν συμπαθήσῃ. Ὁ Ἡρακλῆς καθαλικεύει τὸν ταῦρο καὶ πᾶει πρῶτα στὸ Μίνω. Ὑστερα τὸν ἔβαλε στὸ καράβι καὶ ἅμα ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Ἀργολικοῦ τὸν καθαλίκεψε πάλι, καὶ πῆγε ἔτοι στὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ Εὐρυσθέας, καθὼς τὸν εἶδε καθάλα σ' ἓνα τέτοιο θηρίο, τρόμαξε καὶ πρόσταξε νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ὁ ταῦρος μόλις γλίτωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρακλῆ, ξιναγρίεψε καὶ γύριζε φέρ-

νοντας τὴν καταστροφή στήν Πελοπόννησο. Ἐπειτα πέρασε τὸν Ἴσθμὸ κι ἔφτασε στὸ Μαραθῶνα.

Ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ χρόνια πῆγε καὶ τὸν ἐσκότωσε ὁ Θησέας.

11. Τὸ ἱερὸ λάφι τῆς Ἀρτέμιδας.

Μιὰ φορὰ ὁ Εὐρυσθέας, ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν, κυνηγοῦσε στὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας. Ἐκεῖ πετάχτηκε μπροστά του ἓνα λάφι μὲ χρυσὰ κέρατα καὶ χάλκινα νύχια. Προσπάθησε νὰ τὸ πιάσῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἔστειλε πολλὲς φορὲς κληνηγοὺς νὰ τὸ κυνηγήσουν· μὰ καὶ κείνοι δὲν ἔκαμαν τίποτα. Ἐφευγε τόσο γρήγορα, ποὺ κι ὁ γοργόπτερος ἀνεμὸς δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πιάσῃ. Τὸ λάφι τὸ προστάτευε ἡ Ἀρτέμιδα, ἡ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ εἶχε ἀδερφὸ τὸν Ἀπόλλωνα· φαντάσου!

Ἄλλὰ κι ὁ Εὐρυσθέας τὸ ἔβαλε πείσμα νὰ τὸ πιάσῃ. Καλεῖ τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν προστάζει νὰ πάῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ λάφι.

Τί νὰ κάμῃ ὁ Ἡρακλῆς; παίρνει τὰ βουνὰ καὶ πάει νὰ τὸ κυνηγήσῃ. Χώνεται στ' ἄγρια δάση, κατεβαίνει ρεματιές, πλαγιὲς ἀνεβαίνει, περνᾷ ποτάμια καὶ λαγκάδια· μὰ γιὰ μῆνες οὔτε τὸν ἴσκιό του δὲ βλέπει. Τέλος ἔφτασε σ' ἓνα ξέφωτο καὶ κεῖ ξαπλώθηκε ἀποκαμωμένος νὰ κοιμηθῆ. Ἐξαφνὰ πρόβαλε μπροστά του τὸ λάφι. Στάθηκε στὰ λιγνὰ καὶ μακριὰ πόδια του, τέντωσε τὸ λαγερὸ κορμί του, ποὺ ἔλαμπε σὰ χρυσαφένιο ἀπὸ τὴν ξανθὴ τρίχα, σήκωσε τ' ὄμορφο μικρὸ κεφάλι του καὶ τὸν κοίταξε στὰ μάτια μὲ τὰ ἤμερα μαυρογάλανα καὶ ὑγρὰ μάτια του, ποὺ λὲς κι ἔσταζαν γλυκά.

Καθὼς τὸ εἶδε ὁ ἥρωας, ἔμεινε ἀκίνητος τὸ μαγεμένος. Κοίταξε πότε τὰ χάλκινα νύχια του, ποὺ μόλις ἄγγιζαν στὴ γῆ· πότε τὰ κέρατά του, ποὺ ἀστραφταν στὸν ἥλιο σὰν καθαρὸ

χρυσάφι. Μέτρησε τὰ κλαδιά τους καὶ τὰ βρήκε εἴκοσι· «εἴκοσι χρόνων εἶναι» συλλογίστηκε.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε σαΐτες καὶ τὸ τόξο του, καὶ μπορούσε ἀπὸ κεῖ πού ἦταν ξαπλωμένος νὰ τὸ σαϊτέψη καὶ νὰ τὸ πιάσῃ· μὰ δὲ τὸ ἔκαμε. Πρῶτα λυπήθηκε νὰ σκίση ἕνα τόσο ὁμορφο δέρμα μὲ τὶς σαΐτες του. Ἐπειτα ὁ Εὐρυθῆας τοῦ τὸ εἶχε πεῖ ὀρθὰ κοφτά.

«Τὸ θέλω ζωντανὸ κι ἀκέριο τὸ ἀγρίμι. Οὔτε σαῖτα θὰ μεταχειριστῆς οὔτε ἄλογο μὲ τὰ πόδια θὰ τὸ κυνηγήσῃς καὶ στὰ χέρια θὰ τὸ πιάσῃς».

Σηκώθηκε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰ πόδια νὰ τὸ κυνηγήσῃ καὶ στὰ χέρια νὰ τὸ πιάσῃ. Τὸ λάφι δὲν ἦταν μακριά· Βρήκε μιὰ λακκούλα μὲ γάργαρο νερό, πού ἔλαμπε σὰν καθρέφτης. Ἐσκυβε καὶ καθρεφτιζόταν· πότε γύριζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι, νὰ καμαρώσῃ στὸ νερὸ τὰ χρυσά του κέρατα, κι ἔξαφνα τίναζε ψηλὰ τὸ κεφάλι κι ἀνάδευε τὸ τριανταφυλλένια χεῖλη του εὐχαριστημένο γιὰ τὴν ὁμορφιά του. Μὰ ὅταν ἔσκυβε κάτω στὸ νερὸ κι ἔβλεπε τὰ λιγνὰ ποδιάρια του, γύριζε ἀμέσως τὸ κεφάλι σὰ νὰ ἔλεγε: «δὲ θέλω νὰ σὰς βλέπω, ἀσχημόποδα!»

Ἔτσι ἔκανε ὥσπου ὁ ἦρωας πῆγε κοντά του κι ἄπλωσε τὸ στιβαρό του χέρι στὴ ράχη του. Μὰ τὴν ἴδιαν στιγμή κάνει δυὸ πηδήματα καὶ χάνεται μέσα στὸ δάσος τὸ λάφι. Τρέχει κι ἀκόμη τρέχει ὁ ἦρωας ἀπὸ πίσω του. Πηδᾷ λαγκάδια, περνᾷ ποτάμια, βουνὰ ἀνεβαίνει, κατεβαίνει ρεματιές· τίποτα! Συχνὰ περνᾷ τὸ λάφι σὰν ἴσκιος ἀπὸ μπρὸς του καὶ πάλι χάνεται.

Πολλὲς φορές, ἐκεῖ πού ὁ ἦρωας ἀπελπισμένος ξαπλώνεται κατὰ γῆς νὰ ξεκουραστῆ, νὰ σου καὶ παρουσιάζεται τὸ ἀγρίμι, τὸν κοιτάζει μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια του, σὰ νὰ τοῦ λέη νὰ παραβοῦμε στὸ τρέξιμο.

«Δὲ θὰ γλιτώσης!» λέει πεισμωμένος ὁ ἥρωας· κι ἀμέσως πηδᾷ ἀπάνω καὶ τρέχει κατόπι του. Ἐδῶ τόχει, ἐκεῖ τόχει, τὸ φτάνει τέλος πάντων. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ἀπλωνε τὰ χέρια του στὰ κέρατά του, γλιστρᾷ σὰν ἡλιου ἀκτίνα καὶ τὰ χέρια του χουφτώνουν τὴν ἀέρα.

Ἔτσι βασιάνιστηκε ὅλο τὸ φθινόπωρο κι ὅλο τὸ χειμῶνα.

Πεχ
Ἀσπρισαν τὰ βουνα ἀπὸ τὸ χιόνι, πάγωσαν τὰ ποτάμια, κρυσταλλιάσαν οἱ κάμποι καὶ πάχυναν τὰ δάση. Τὰ ταξιδιάρικα πουλιά πῆγαν στοὺς ζεστοὺς τόπους καὶ τὰ ντόπια κρύφτηκαν στὶς φωλιές τους. Τ' ἀγρίμια κλειστήκην στὶς μονιές τους, τὰ πρόβατα κατέβηκαν στὰ χειμαδιὰ κι οἱ ἄνθρωποι στριμώχτηκαν στὰ παραγώνια τους. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως καὶ τὸ λάφι ἐξακολουθοῦσαν τὰ πειγνιδία τους. Μιὰ τὸ ἔβλεπε στὰ χωράφια, μιὰ τὸ ἀντίκριζε ὀρθὸ σ' ἓνα λιθάρι, ἀπάνω ἀπὸ τὸ χιονισμένο γκρεμό, νὰ κοιτάζῃ περήφανα τὴν παγωμένη ἀπλωσιὰ καὶ τ' ἀστραφτερὰ νερὰ καὶ τὰ καψαλισμένα δάση. Ὁ ἥρωας πολλὰς φορές ἄρχισε νὰ ἀπελπίζεται. Ἀπὸ τόσα κατορθώματα ποὺ ἔκαμεν ὡς τώρα, κανένα δὲν τοῦ φάνηκε τόσο βαρὺ καὶ δυσκολοκατόρθωτο. Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸ ἔστελνε ὁ Εὐρυθέας στὴν Ἄδη γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ Κέρβερο μὲ τὰ τρία κεράλια, παρὰ τοῦτο τὸ πειγνιδιάρικο λάφι.

Ἐπιτέλους, ὅταν ἦρθε ἡ ἀνοιξη κι ἄρχισαν ὅλα νὰ πρασινίζουν, ἐκεῖ ποὺ ξύπνησε μιὰν αὐγή, βλέπει μπροστά του παράξενο πρᾶμα. Τὸ λάφι ἔξυνη τὸ κεφάλι του σ' ἓνα δέντρο καὶ ἔξαφνα πέφτει τὸ κλαδωτὸ χρυτὸ κέρατο· σὲ λίγο πέφτει καὶ τὸ ἄλλο καὶ τὸ ὁμοιο κεφάλι μένει γυμνὸ ἀπὸ τὰ στολίδια του. Κι ὄχι αὐτὸ μονίχα, παρὰ στὴ θέση ποὺ ἦταν τὰ κέρατα βλέπει μὲ θλίψη του ὁ Ἡρακλῆς δυὸ πληγῆς ἀνοιχτές, ποὺ ἔτρεχαν αἷματα. Τόσο λυπήθηκε ὅταν τὸ εἶδε ἔτσι, ποὺ οὔτε συλλογίστηκε νὰ τὸ κυνηγήσῃ. Τὸ λάφι πάλι γύρισε καὶ

τὸν κοίταξε θλιβερά, καὶ σὰ νὰ ντράπηκε, χάθηκε στὰ πυκνὰ κλαριά.

Ἄπο τότε οὔτε τὸ εἶδε οὔτε τὸ ἄκουσε κανεὶς. Πέρασε ἡ ἄνοιξη, ἦρθε τὸ καλοκαίρι καὶ ὁ γιὸς τῆς Ἀλκμήνης πίστεψε πὼς ἄδικα κοπιάζει. Ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὶς Μυκῆνες, νὰ πάη ἴσια στὸν Εὐρυθέα καὶ νὰ ὁμολογήσῃ πὼς νικήθηκε ἀπὸ τὸ ἀγρίμι. Τὸ ἤξερε πὼς οὐτὸ ἦταν μεγάλη ντροπή· ὅλοι οἱ κόποι κι ὅλα τὰ κατωρθώματα ποὺ ἔκαμε ὡς σήμερα γιὰ νὰ τιμηθῇ γιὰ ἥρωας, πήγαιναν χαμένοι. Μὰ καὶ τί νὰ κάμῃ; Πίστεψε πιά πὼς τὸ λάφι εἶναι ἄπιαστο· ἡ θεὰ τὸ προστατεύει ἢ θεὸς κρύβεται μέσα του.

Ἐρριξε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸ λεοντοτόμαρο στὶς πλάτες του, πήρε τὸ ρόπαλό του καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὶς Μυκῆνες. Μέσα του ἔβραζε ὁ θυμὸς γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔπαθε καὶ εἶχε τὸ κεφάλι συμμένο καὶ τὰ μάτια χάμω ἀπὸ ντροπή. Ἐξαφνα δεξιὰ του ἀκούει κάτι μέσα στὸ δάσος. Γυρίζει, τί νὰ ἰδῇ; Τὸ λάφι ὀλόρθο μὲ τὴν τρίχα του γυαλιστερὴ καὶ κόκκινη· σὰ φωτιά, μὲ τὰ κέρατά του ψηλότερα καὶ λαμπρότερα, σὰ νὰ βγῆκαν τώρα ἀπὸ τὰ χέρια χρυσοῦ, τὸν κοίταζε περήφανα καὶ κάπως περιπαιχτικά, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε :

« Δὲν ντρέπεσαι. Πὼς θὰ φανῆς στὸ βασιλιά χωρὶς ἐμένα; Ἔλα πιάσε με! ... »

Θύμωσε ὁ Ἡρακλῆς καὶ χύθηκε κατόπι του. Τρέχει ἐμπρὸς τὸ λάφι σὰν ἄνεμος· μὰ τρέχει ἀπὸ πίσω κι ὁ ἥρωας ἀνεμόφτερος. Τρέχα τρέχα, φτάνουν κι οἱ δύο τους στὴ βορειότερη ἄκρη τῆς γῆς. Ἐκεῖ ποὺ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο βασιλευε ὁ ἥλιος· τὸ μισὸ τὸ χρόνο ἦταν μέρα καὶ τὸ μισὸ νύκτα. Αὐτὸ ἤθελε κι ὁ ἥρωας· θὰ μπορούσε ἔτσι νὰ κυνηγᾷ τὸ λάφι χωρὶς νὰ τὸ χάσῃ στὰ σκοτάδια. Αὐτὸς βαστοῦσε νὰ τρέχῃ δυὸ καὶ τρεῖς μέρες ἀδιάκοπα· μὰ τὸ λάφι, δὲν μπορεί, θὰ κουραζόταν.

Ἄλλὰ καὶ δῶ βγῆκε γελασμένος. Τὸ λάφι μόλις πατοῦσε.

στά νύχια· ἔκανε κάτι πήδους πού περνοῦσε ἀνάστημα ἀνθρώπου. Ἔτσι ἔφτασαν στήν ὄχθη ἐνός ποταμοῦ. Τί σοφίζεται τότε ὁ Ἡρακλῆς; Προκίνει καί περνᾶ ἀντίκρου καί κρύβεται στά πυκνά χαμόκλαδα.

Καί τὴν ὥρα πού περνοῦσε σὰ σαίτα τὸ ἀγρίμι ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἀρπάζει τὸ πόδι. Ἔτσι τὸ ἔπιασε. Ἔστερα τὸ ἔδεσε κι ἀφοῦ τὸ ἔρριξε στὸν ὄμο ξεκίνησε γιὰ τίς Μυκῆνες χαρούμενος.

Ἐξαφνα τοῦ παρουσιάζεται στὸ δρόμο μιὰ ὠραιότατη κόρη. Τὸ κεφάλι της τὸ στόλιζε χρυσο στεφάνι· εἶχε τόξο καί φάρετρα, καί φοροῦσε φόρεμα πού ἔφτανε ὡς τὰ γόνατα· σὰ ἄσπρα της πόδια φοροῦσε χρυσοῦ σαντάλια, δεμένα μὲ λουρίδες πέτρινες, βραχιμμένες κόκκινες καί στολισμένες μὲ πολύτιμα πετράδια. Ἐκεῖ πού ὁ Ἡρακλῆς θαύμαζε τὴν ὠραία κόρη, τοῦ λέει:

«Εἶμαι ἡ Ἀρτέμιδα, ἡ θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ, καί τὸ ζῶο αὐτὸ ἐγὼ τὸ προστατεύω. Πῶς τόλμησες ἐσύ, Ἡρακλῆ, νὰ δέσης τὸ λάφι μου; Δῦσε το ἀμέσως!»

— «Σεβαστὴ θεὰ» ἀπήντησε ὁ ἥρωας σκύβοντας τὸ κεφάλι· «μὴ θυμώσης μαζί μου, πού ἔπιασα τὸ ἱερό σου ζῶο. Δὲν τὸ ἤξερα πῶς εἶναι δικό σου. Μὰ καί νὰ τὸ ἤξερα, δὲν μπορούσα ν' ἀρνηθῶ. Οἱ θεοὶ μὲ πρόσταξαν ν' ἀκούω τὸν Εὐριθέα· καί αὐτὸς μὲ πρόσταξε νὰ τοῦ τὸ πᾶν ζωντανό. Μὰ σοῦ ὑπόσχομαι, θεὰ, νὰ μὴν πάθῃ τίποτε τὸ λάφι σου».

— «Δίκιο ἔχεις» εἶπε ἡ θεὰ, ἀφοῦ συλλογίστηκε λιγάκι. «Μὰ, τὸ νοῦ σας ἐσύ κι ὁ Εὐριθέας, νὰ μὴν πάθῃ τίποτα τὸ λαφάκι μου»· ξαναεἶπε καί τὸν κοίταξε αὐστηρά.

Ὁ ἥρωας τρομαγμένος σήκωσε ἀπαλὰ τὸ λάφι καί τὸ ἔφερε στὶς Μυκῆνες στὸ βασιλεῖα. Ἐπειτα τὸ ἄφησε νὰ γυρίσῃ στὸ βοσκοτόπιο του.

12. Ἡ Ἄλκηστη.

Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια βασίλευε στίς Φερρές τῆς Θεσσαλίας ὁ νέος Ἄδμητος. Ἦταν ἀγαπημένος στοὺς θεοὺς καὶ ἔλα του πρόκοβαν χωράφια, δέντρα, ζῶα καὶ ἄνθρωποι.

Μιά μέρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἴωλκὸν, εἶδε τὴν κόρη τοῦ Πελλία, τὴν ὀμορφὴν Ἄλκηστη, καὶ ἀμέσως τὴ ζήτησε γυναῖκα του. Ἀλλὰ ὁ παράξενος πατέρας τῆς τοῦ εἶπε ὀρθὰ κοφτά :

« Δὲ θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, παρὰ ἂν καταφέρῃς καὶ ζέψῃς στὸ ἀμάξι ποὺ θάρθῃς νὰ τὴν πάρῃς, λιοντάρι καὶ ταῦρο μαζί ».

Ὁ Ἄδμητος ἔφυγε ἀπελπισμένος. Πῶς νὰ ταιριάσῃ τ' ἀταίριαστα ; Δὲν τοῦ ζητοῦσε καλύτερα νὰ ζέψῃ τὴ γάτα μὲ τὸ σκύλο! . . .

Στὴν ὥρα παρουσιάζεται ἓνας νέος χωριάτης καὶ γυρεύει νὰ τὸν πάρῃ βουκόλο του. Ὁ μισθός του ὅσο ὅσο.

« Ἄκουσε καὶ τοῦτο » πρόσθεσε, κοιτάζοντάς τον μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὰ μάτια : « Ἐγὼ θὰ σ' εὐκολύνω νὰ κάμῃς τὸ θέλημα τοῦ Πελλία ».

Καθὼς ἄκουσε ἔτσι ὁ Ἄδμητος, χάρηκε πολὺ.

« Κάμε το ἀμέσως, καὶ ὅ τι θέλεις νὰ σοῦ δώσω ».

— « Δὲ θέλω ἄλλο ἀπὸ τὸ μισθὸ μου » εἶπε ὁ χωριάτης : « θὰ μὲ πάρῃς γιὰ ἓνα χρόνο καὶ θὰ σὲ δουλέψω πιστά. Αὔριο τὴν αὐγὴ θὰ ἐτοιμάσω τὴν ἄμαξα ».

Ποῦ νὰ κοιμηθῇ ὅλη νύχτα ὁ Ἄδμητος ; Αὐγὴ χαράματα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καθὼς ἄκουσε νὰ κυκλοῦν τροχοὶ ἀπάνω στὴν πλακοστρωμένη αὐλή του.

Βγαίνει στὴν πόρτα καὶ τρίβει τὰ μάτια του· ἡ ἄμαξά του ζεμένῃ ὅπως ἤθελε ὁ Πελλίας. Ὁ χωριάτης ἔκαμε τὸ θαῦμα νὰ ταιριάσῃ τ' ἀταίριαστα. Μὲ τὴ διαφορὰ πῶς δὲν τὰ ἔβαλε πλάι πλάι, ὅπως ζεῦομε σήμερα τ' ἄλογα στὸ τιμόνι. Ἔβαλε

τὸ λιοντάρι ἔμπρὸς καὶ πίσω τὸν ταῦρο. Πήγαιναν καὶ τὰ δυὸ μὴ χαρὰ. Ἔτσι ὁ Ἄδμητος πῆρε γυναῖκα τοῦ τὴν ὁμορφῆ Ἄλκηστη καὶ ζοῦσε στὰ παλάτια τοῦ εὐτυχησμένος.

Μόλις ἔκλεισε χρόνος, παρουσιάζεται ὁ βουκόλος στὸν Ἄδμητο καὶ γυρεύει τὸ μισθὸ τοῦ νὰ φύγη. Ὁ βασιλιάς τοῦ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη καὶ δὲ θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ. Τὸν παρακαλεῖ νὰ μείνῃ, τοῦ δίνει μεγαλύτερο μισθό, τοῦ χαρίζει μιὰ ἀλλαξιὰ ροῦχα, δυὸ ζευγάρια σαντάλια μὲ κόκκινα λουριά, ἓνα καλὸ μαχαίρι· τοῦ τάξει κι ἄλλο, φτάνει νὰ μείνῃ στὰ βουκολιά του.

Ἐφοῦ τὸν ἄκουσε καλὸ ὁ χωριάτης, τοῦ λέει χαμογελώντας:

«Ἡ καλοσύνη σου, βασιλιά μου· μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω οὔτε μιὰ μέρα περισσότερο. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀπόλλωνας· καὶ γιατί ἀντιμίλησα τοῦ Δία, ὁ πατέρας τῶν θεῶν μ' ἔβιωσε ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο καὶ μὲ πρόταξε νὰ δουλέψω γιὰ ἓνα χρόνο στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ σὲ ἤξερα γιὰ δίκαιο καὶ ἀγαθό, προτίμησα νὰ δουλέψω σὲ σένα. Κι ἀληθινὰ δὲ μετάνιωσα· φέρνεσαι στοὺς δούλους σου σὰν πατέρας. Τόσο σκλαβώθηκα ἀπὸ τοὺς καλοὺς σου τρόπους, ποὺ θὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα φοβερὸ μυστικόν. Ἄκουσέ το χωρὶς νὰ φοβηθῆς».

— «Ἄκου»· εἶπε ὁ Ἄδμητος ἀνήρως.

— «Οἱ Μοῖρες ἀποφάσισαν νὰ πεθάνῃς γρήγορα. Μὰ ἐγὼ τίς ἔπεισα νὰ ζήσης νὰ γεράσης, ἂν βρεθῆ ἄλλος νὰ πεθάνῃ γιὰ σένα».

Ἔτσι τοῦ εἶπε ὁ Ἀπόλλωνας καὶ χάθηκε ἀπὸ μπρὸς του.

Ὁ Ἄδμητος κατατρόμαξε πρῶτα, γιατί εἶχε ἓνα χρόνο τὸ θεὸ στὸ σπίτι του· κι ἔπειτα γιὰ τὸ γρήγορο τέλος του. Ἐτρέξε ἀμέσως στὸ βωμὸ τοῦ Ἀπόλλωνα κι ἔκαμε πλούσιες θυσίες· μὰ γυρίζοντας ἔπεσε ἄρρωστος. Ὅλοι στὸ παλάτι ἔμαθαν τῆς Μοῖρας τὰ γραμμένα· ἀλλὰ κανένας δὲν ἀποφάσιζε νὰ πάρῃ τῆς